

EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 11 NUMMER 1

MAART 2011

REDACTIE COCON

**Lucrea Kern
Paul Kuiper
Rien Verbiest
Wil Vreeburg**

**tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 06-48137424
tel. 073-6563206//06 15087935**

**l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl
wvreeburg@home.nl**

Illustraties Lucrea Kern.

**Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Redactie COCON
Wil Vreeburg
Klein Brabant 171
5262 RS Vught**

**De volgende Cocon verschijnt op 15 juni 2011.
Kopij vóór 15 mei sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.**

BESTUUR V.O.V.K.

**Jan van Kleeff
Frits de Jong
Jos Vreeburg
Monique Haster
Annie Beerkens
Ron Sluijs**

**voorzitter
secretaris
penningmeester
bestuurslid
kandidaatbestuurslid
kandidaatbestuurslid**

**telefoon 06 4609-8871
Moeselschansweg 36 6005 NA Weert
bankrekening: postbank 28 33 50**

VAN DE REDACTIE

*Ik wilde ik kon u iets geven
Tot troost diep in uw leven
Maar ik heb woorden alleen,
Namen, en dingen geen*

Herman Gorter

Woorden, namen en dingen, ze kunnen ons zo maar weer even wat levenslust en troost bieden. Dat is wat deze eerste Cocon in 2011 voor u wil betekenen. Troost en herkenning door onze verhalen met elkaar te delen. Een warme deken in een vaak koude wereld.

Daarnaast werken we actief aan verbeteringen voor nabestaanden met betrekking tot hun rol in het strafproces.

Dit blad wil ook informatief zijn.

Het afgelopen jaar kenmerkte zich door nogal wat hectiek, veranderingen in bestuur en redactie Cocon. Een en ander riep tijdens de Algemene Ledenvergadering in maart 2010 heftige emoties op. Het verslag hiervan heeft u al ontvangen. De komende ALV op 12 maart a.s. zullen we dit met elkaar evalueren.

Deze Cocon ontvangt u een week eerder dan u gewend bent, omdat er veel informatie in staat die u kunt gebruiken voor die vergadering.

Een omvangrijke Cocon dit keer met nieuwe bestuursleden, gewijzigde statuten en huishoudelijk reglement.

In het overleg van bestuur en redactie werd een werkgroep samengesteld die het realiseren van een enquête voor zijn rekening neemt. Daarin zal aan u worden gevraagd uw wensen en suggesties ten aanzien van het functioneren van de vereniging kenbaar te maken.

Zodat we met elkaar onze vereniging blijven ervaren als ondersteuning in het verdriet, dat we met ons mee dragen.

Het verdriet en het gemis van ons kind wordt wel eens overschaduwd door woede. Woede op een dader die ons kind van ons heeft afgenomen. Woede om een in onze ogen zeer onrechtvaardige rechtszaak, waar rechters een straf uitspreken die bij lange na niet voldoet aan onze verwachtingen. Geen straf is immers hoog genoeg voor zo'n daad.

Strafrecht heeft als doel een dader te straffen voor zijn wandaad. We kunnen ons afvragen of straf ook het doel heeft om nabestaanden genoegdoening te verschaffen. In ieder geval hebben wij daar wel behoefte aan.

Het rouwproces waarin wij terechtkomen kent veel verschillende periodes.

We spreken meestal over 'voor' en 'na' de verschrikkelijke gebeurtenis. Hoe wij ons daar uit worstelen hangt ook af van de omgeving waarin wij wel of niet steun ondervinden. In de samenleving is het praten over rouw niet echt een gemakkelijk onderwerp.

Als de doodsoorzaak moord is, dan leert de ervaring dat mensen snel de neiging hebben het hoofd om te draaien en hard weg te lopen.

Daar sta je dan met je verhaal, dat je wel wilt vertellen maar dat niet gehoord wil worden. Of, heel anders, ze smullen van de gruwelijke details waarnaar ze dan wel openlijk vragen stellen. Dan gaat het niet meer over het verlies van jouw kind maar over het sensationele van de moord. Hoe houd je je in het begin staande? Terwijl jij nog bezig bent jezelf terug te vinden, staan mensen klaar met tips waar je niets mee kunt. Dan vraagt het veel kracht en beheersing om je hoofd boven water te houden. Tijd is het die uiteindelijk in je voordeel gaat werken, de tijd heelt de wonden niet, maar legt er als het ware een verband omheen. Daardoor leer je er wat gemakkelijker mee om te gaan.

We hopen dat 2011 u weer een stapje verder zal brengen op de weg die u moet gaan.

Uw reacties op een van de onderwerpen in deze Cocon zijn altijd welkom.

Wil Vreeburg

Ons nieuwe redactielid Rien Verbiest:

In de vorige Cocon heb ik het verhaal van José Verhoeven over haar zoon Bas de Lange mogen optekenen. Ik hoop in het vervolg meer

ouders/leden van de VOVK te kunnen interviewen omtrent hun verhaal.

BESTE LOTGENOTEN

Beste lotgenoten,

Het is nu al weer een paar maanden geleden dat ik mijn voorzitterschap van de vereniging neerlegde. Bijna 8 jaar zat ik in het bestuur, waarvan 7 jaar als voorzitter.

Ik wilde graag temidden van de lotgenoten mijn laatste 'taak' doen, daarom koos ik voor het afscheid tijdens de decemberbijeenkomst, want dat bood mij de kans om veel van jullie persoonlijk gedag te kunnen zeggen.

Het is beduidend rustiger geworden in mijn en Ago's leven, want het bestuur vergde veel inzet en tijd, en ik ben heel blij dat er een goede opvolging van alle vacatures is gevonden, zodat het bestuur voltallig verder kan gaan.

Het is een voorrecht om zo weg te kunnen gaan en te weten dat andere ouders verantwoording voor de vereniging willen dragen.

Ik wens hun alle succes en draagkracht toe.

Ik ga door met mijn andere functie, bestuurslid van een Hospicehuis, en we hebben intussen zes kleinkinderen, die blij zijn dat oma wat meer tijd voor ze heeft.

Omdat ik voorzitter was van de hele vereniging wil ik hierbij graag de woorden die ik heb gezegd ook aan de lotgenoten richten die er in december niet bij konden zijn:

Allerbeste lotgenoten,

Nu we de namen van onze kinderen genoemd hebben en hen zo dicht bij ons hebben gehaald, is voor mij het moment aangebroken om mijn voorzitterschap over te dragen aan Jan van Kleeff. Maar niet eerder dan dat ik een paar woorden ten afscheid wil zeggen.

Negen jaar geleden kwamen Ago en ik diep wanhopig, met een hart van ijs en een gevoel een gat in mijn lijf en ons leven te hebben bij de lotgenotenvereniging. Die pijn, het verlies van Bart, staat in mijn leven en lichaam gegrift, en ook ik moest leren hoe verder te leven, met vallen en opstaan, zoals wij allemaal.

Het contact met jullie, lotgenoten en medeouders heeft een belangrijke rol gespeeld in het opnieuw aanleren van levensmoed.

De herkenning en erkenning, de gedeelde tranen, maar ook de aarzelende lach, de wanhoop die in de loop der tijd zich omzette in hoop op kracht om het leven weer aan te kunnen, hoe waardevol blijkt dat te zijn.

Nu acht jaar geleden kwam ik in het bestuur met de wens me in te zetten voor verbetering van de positie van nog te komen ouders/nabestaanden. Want ik wist hoe het was om geen opvang te hebben, geen hulp van slachtofferhulp, om alles zelf te moeten uitzoeken. Als je zo vreselijk van je voeten bent geslagen is dat een onmogelijke taak.

Ik moet zeggen: het is een hele klus om onze vereniging, die in mijn voorzittersjaren van 80 ouders naar 200 ouders groeide, zo'n stevige bedding te geven, dat de lotgenotenbijeenkomsten en de lijnen naar de belangrijke organisaties goed gewaarborgd zijn.

Maar.. het is óók en vooral een uitermate dankbare taak om je in te zetten voor al die nieuwe ouders, die dat vreselijke lot treft dat je zelf zo goed kent. Want geloof me, iedere keer tot op de dag van vandaag, raakt het me diep als er nieuwe ouders bij ons komen met hun hopeloze verdriet.

Om de taak te mogen doen het bestuur voor te zitten en me samen met heel betrokken ouders door al die jaren heen in te zetten, heb ik als een voorrecht ervaren. Het heeft voor mij helend gewerkt om verbeteringen te zien b.v. door de komst van casemanagers, de weekenden in Doorn, maar ook de goede contacten met het Fonds Slachtofferhulp, het Ministerie van Justitie, Slachtofferhulp Nederland en anderen.

Er is een kentering gekomen in de bejegening van nabestaanden, nog niet overal, maar toch in zeer ruime mate en ons bestuur heeft daar

zeker zijn steentje aan bijgedragen. Maar het meeste heeft me gesterkt als ik bij ouders na verloop van tijd de tranen gedroogd zag en er weer iets van vreugde in hun leven terug kwam. Dáár doe je het voor.

Ik heb geprobeerd om de namen van jullie en ook de namen en verhalen van jullie kinderen zoveel mogelijk te kennen, want dat verbindt ons. Eigenlijk draag ik ze mee in mijn hart, zo ervaar ik dat. Want voorzitter zijn is niet meer dan een taak, soms een lastige, maar toch gewoon een taak, die je zo goed mogelijk moet doen. Lotgenoot zijn is een verbondenheid die het hart raakt.

De komst van vrijwillige begeleiders heeft de taak van het bestuur zeker lichter gemaakt, en met hun ondersteuning is er meer versterking in de vereniging gekomen, ik wil ze daar graag voor bedanken.

Eén iemand wil ik in het bijzonder noemen en dat is Gon de Reus. Gon is al vanaf dat we in De Kom komen, nu ongeveer 14 jaar geleden lang onze trouwe gastvrouw. Ze is er altijd, ook als we plotseling iets extra's willen. Dank daarvoor, ik weet dat je heel erg met ons begaan bent. Dank je wel voor je trouw.

Lieve medebestuurders, oude en huidige, en onze partners, die ongezien hun steentje

bijdragen, heel veel dank voor de samenwerking.

Lieve ouders die andere taken op zich namen, en dat zijn er nogal wat, dank jullie wel.

Lieve lotgenoten, ik dank jullie met mijn hele hart voor het vertrouwen dat ik kreeg om jullie voorzitter te mogen zijn.

Dank dank dank jullie wel.

En dan mag Jan van Kleeff nu mijn taak overnemen. Ik draag mijn voorzitterschap niet over door het geven van een voorzittershamer, daar doen wij niet aan, maar door het doorgeven van de telefoon van de vereniging.

Ik heb er het volste vertrouwen in dat jij, Jan, je voorzitterschap serieus neemt en je uiterste best zal doen om de VOVK verder te dragen. Je krijgt een mooie ploeg mensen als medebestuurders, een frisse start met ouders die er voor willen gaan.

Doe het vooral op jouw manier.

Ik vraag er om, maar reken er ook op dat de lotgenoten jou en het bestuur alle vertrouwen en ruimte zullen geven om jullie werk zo goed mogelijk te doen. Want voor het bestuur geldt dat het allemaal lotgenoten zijn. Ook bij hen is de balans van draagkracht en draaglast is niet altijd in evenwicht.

En ik? Ik blijf samen met Ago gewoon lotgenoot, want ook wij zijn er vaak wel, maar niet altijd zo goed aan toe.

Het ga jullie allen goed. Graag tot ziens,

Sophia Kammeijer

VAN HET BESTUUR

Beste lotgenoten,

Na de toch altijd weer moeilijke decembermaand, zijn we het nieuwe jaar gestart met de overtuiging dat we elkaar tot steun en kracht kunnen zijn. Centraal daarin zullen onze bijeenkomsten in Leusden blijven staan en we zullen het “warme-deken-gevoel” dat veel van onze leden waarderen, blijven koesteren.

Na de overdracht van het voorzitterschap in december door Sophia Kammeijer, vond ik het belangrijk om met de bestuursleden en redactieleden van de Cocon al vroeg in januari samen te komen om met elkaar te praten over o.a. waar wij staan als VOVK, onze doelstellingen, informatieoverdracht, over de effectiviteit van het functioneren van het bestuur, de betrokkenheid van onze leden, de broers-en-zussen groep en veel meer.

De discussies hebben veel energie gegenereerd en talloze ideeën opgeleverd. Om het niet bij mooie woorden alleen te laten, is vervolgens in de bestuursvergadering van 22 januari een werkgroep opgezet om de ideeën te vertalen naar een concreet plan van aanpak. Een belangrijk onderdeel van de werkzaamheden van de werkgroep zal het opzetten van een enquête zijn onder onze leden om duidelijk in kaart te brengen wat de leden van de VOVK verwachten, wat moeten we behouden en wat dient te verbeteren. De enquête zal ook de gelegenheid bieden om aan te geven of leden een taak op zich willen nemen, in commissies zitting willen nemen of op een andere wijze het bestuur in haar taak willen steunen.

De werkgroep heeft de opdracht om eind februari met haar werk klaar te zijn. De uitkomsten zullen uiteraard binnen de vereniging breed gecommuniceerd worden.

Vrijwilligers (niet-lotgenoten) waren en zijn voor een goed functioneren van de vereniging erg belangrijk. Tot nu toe waren deze vrijwilligers vooral betrokken bij het begeleiden van de gesprekken tijdens de lotgenotenbijeenkomsten. Om zo veel mogelijk gebruik te maken van de talenten en interesses van de vrijwilligers, is met hen afgesproken dat

zij ook bestuursondersteunend actief zullen zijn.

“Openheid” en “onderling vertrouwen” zijn de twee speerpunten in het beleid van het bestuur voor het jaar 2011. Het bestuur kan dat niet alleen en ik doe dan ook een beroep op al onze leden om actief op deze speerpunten in te spelen. Ik ben er van overtuigd dat we op deze wijze nog beter elkaar tot steun kunnen zijn.

*Jan van Kleeff
voorzitter*

HERZIENING VAN DE STATUTEN

Tijdens de Algemene Ledenvergadering van 13 maart 2010 is besloten om de Statuten van de Vereniging te herzien en aan te passen aan een aantal wensen van de leden (zoals geen echtparen in het bestuur en altijd een oneven aantal bestuursleden).

Om uitvoering te geven aan de herziening is de Commissie Statuten in het leven geroepen, die bestond uit de leden Sophia Kammeijer, Jef Rijsbergen, Frank van Dijck en Jan van Kleeff. De Statuten zoals die op 12 maart 2011 ter goedkeuring aan de leden worden aangeboden zijn besproken met notaris jhr. mr. F.J.M.I. van Rijckevorsel van Kessel en door hem opgesteld en aan de wet getoetst. De belangrijkste wijzigingen worden hier weergegeven:

De zetel van de Vereniging is 's-Gravenhage i.p.v. Leiden (art.1).

De definitie van ouders van een vermoord kind is verduidelijkt. Ouders zijn niet alleen biologische ouders maar ook pleegouders, adoptiefouders en stiefouders (art.2).

Aan de doelstelling van de Vereniging is naast het behartigen van de belangen van ouders van een vermoord kind toegevoegd dat de Vereniging zich ook ten doel stelt het contact tussen lotgenoten te bevorderen (art.2).

Het bestuur bestaat uit 3 of 5 personen i.p.v. 3 en ten hoogste 5 personen. Hiermee wordt aan de wens van de leden tegemoet gekomen dat er altijd een oneven aantal bestuursleden is (art.9). Tevens is vastgelegd dat bestuursleden die lid van de vereniging zijn en bovendien

ouder van een vermoord kind, te allen tijde de meerderheid in het bestuur hebben (art.9).

Bestuursleden worden benoemd voor een periode van maximaal 3 jaar en zijn slechts tweemaal herkiesbaar i.p.v. benoemd voor een periode van maximaal 6 jaar en onbeperkt herkiesbaar (art.9).

De vertegenwoordigingsbevoegdheid komt mede toe aan de voorzitter tezamen handelend met een ander bestuurslid of de secretaris tezamen handelend met een ander bestuurslid. In de oude statuten kwam de vertegenwoordigingsbevoegdheid alleen mede toe aan de voorzitter en de secretaris (art.11).

In de statuten is nu opgenomen dat het bestuur een of meer commissies kan instellen. Samenstelling, taak, bevoegdheden en duur van een commissie worden door het bestuur vastgesteld. Het bestuur is verplicht aan een commissie alle gewenste inlichtingen en middelen te verschaffen om de opgedragen taak te kunnen vervullen (art.17).

Kopieën van de volledige tekst van de herziene statuten zullen beschikbaar zijn bij aanvang van de Algemene Ledenvergadering in Leusden.

HUIDHOUDELIJK REGLEMENT

Naast een herziening van de statuten, is door de Commissie Statuten gewerkt aan het ontwerp van een Huishoudelijk Reglement. Hieronder volgt de volledige tekst van het concept Huishoudelijk Reglement.

Concept huishoudelijk reglement van de Vereniging van Ouders van een Vermoord Kind (VOVK), statutair gevestigd te.....

1. Dit huishoudelijk reglement bevat bepalingen die voortvloeien uit bepalingen van de statuten van de vereniging en regelt daarnaast onderwerpen die te maken hebben met de gang van zaken binnen de vereniging.

Dit huishoudelijk reglement is vastgesteld in de algemene ledenvergadering van de vereniging d.d.....

Doelstelling

2. Ingevolge artikel 2 sub 1 behartigt de vereniging de belangen van de ouders van een vermoord kind "in de ruimste zin des woords". Hieronder dient ook te worden verstaan het behartigen van de belangen van bloed- en aanverwanten in de rechte lijn van het vermoorde kind, alsmede stiefouders, pleegouders en partners van ouders.

Het bestuur kan commissies in het leven roepen die zich vooral richten op de hier genoemde andere doelgroepen dan ouders en de activiteiten van deze commissies ondersteunen en faciliteren.

Lidmaatschap

3. Het is ter discretie van het bestuur om te besluiten tot niet-toelating als lid.

4. Aanmelding als lid geschiedt door schriftelijke kennisgeving aan de secretaris van het bestuur.

5. Alle leden hebben de hierna genoemde rechten en plichten:

A. Bij toetreding hebben zij recht op een exemplaar van de statuten en het huishoudelijk reglement.

B. Zij hebben recht op deelname aan de bijeenkomsten, evenementen en de algemene ledenvergadering.

C. Zij hebben het recht om voorstellen, klachten en wensen bij het bestuur in te dienen. Het bestuur is gehouden deze zo spoedig mogelijk te behandelen of te onderzoeken en over het resultaat van de behandeling/het onderzoek bericht te geven aan het lid dat dit heeft ingediend.

D. Zij hebben de plicht om adreswijzigingen door te geven aan het bestuur.

E. Zij hebben de plicht tot tijdige betaling van de jaarlijkse contributie.

F. Zij hebben de plicht tot het naleven van de reglementen van de organisatie.

6. Donateurs worden geacht geen lid te zijn van de vereniging. Zij kunnen op uitnodiging van het bestuur de algemene vergaderingen bijwonen, evenwel zonder stemrecht.

Bestuur

7. Van het lidmaatschap van het bestuur zijn uitgesloten bloed- en aanverwanten van

zittende bestuursleden, evenals partners van zittende bestuursleden.

8. De voorzitter, secretaris en penningmeester vormen het dagelijks bestuur.

Het dagelijks bestuur neemt alle beslissingen die niet tot een gewone bestuursvergadering kunnen worden uitgesteld. Het dagelijks bestuur deelt dit soort besluiten op de eerstvolgende bestuursvergadering mee.

Taken van de voorzitter

A. Leiding geven en toezicht houden op ontwikkelingen in de organisatie.

B. Woordvoerder zijn bij alle officiële vertegenwoordigingen, tenzij hij deze taak aan een ander bestuurslid heeft overgedragen.

Taken van de secretaris

A. Correspondentie voeren namens het bestuur, alle van hem uitgaande stukken te ondertekenen, afschriften hiervan te bewaren als ingekomen stukken.

B. Het notuleren van bestuursvergaderingen

C. Het archief beheren

D. De vergaderingen bijeenroepen

E. Zorgen voor het bekendmaken van veranderingen of aanvullingen van de statuten en reglementen

F. Het bijhouden van een ledenlijst.

Taken van de penningmeester

A. De gelden van de organisatie beheren

B. Zorgen voor het innen van de vereniging toekomende gelden en zorg dragen voor alle door het bestuur en de algemene ledenvergadering goedgekeurde uitgaven.

C. Verslag uitbrengen van de financiële toestand in de algemene ledenvergadering conform artikel 15 van de statuten.

D. Het verzorgen en indienen van eventuele subsidie aanvragen.

9. Het bestuur is belast met de uitvoering van alle geldig genomen besluiten van de Algemene Ledenvergadering en met de behartiging van de belangen van de organisatie.

10. Het bestuur vergadert tenminste vijf maal per jaar volgens een tevoren vastgesteld en aan de leden bekend gesteld rooster.

De algemene ledenvergadering

11. Het bestuur schrijft minimaal één keer per jaar een algemene ledenvergadering uit in het eerste halfjaar van het kalenderjaar.

12. Leden die zich bij volmacht willen laten vertegenwoordigen in de algemene ledenvergadering geven dat per E-mail met gescande handtekening/of schriftelijk en ondertekend te kennen aan het bestuur. De volmacht moet uiterlijk vijf dagen vóór de algemene vergadering bekend zijn bij het bestuur en per omgaande bevestigd worden door het bestuur. Gevolmachtigden kunnen niet meer dan twee leden vertegenwoordigen.

Commissies en werkgroepen

13. Conform artikel 17 van de statuten kunnen permanente of ad hoc commissies en werkgroepen worden ingesteld. Deze commissies en werkgroepen verrichten hun taak met deelname en/of toezicht van een bestuurslid van de VOVK. Van commissies en werkgroepen kunnen ook niet-leden op persoonlijke titel deel uit maken. Het toezichthoudende bestuurslid rapporteert aan het bestuur. Het bestuur rapporteert periodiek aan de algemene ledenvergadering.

Algemene bepalingen

14. Wijzigingen van dit reglement kunnen alleen plaatsvinden in een algemene ledenvergadering, indien de desbetreffende voorstellen in de oproepingsbrief zijn vermeld.

15. In gevallen van geschil omtrent de bepalingen van dit reglement en in gevallen waarin dit reglement niet voorziet, beslist het bestuur.

16. De gegevens op de ledenlijst mogen alleen gebruikt worden voor onderling contact van de leden. Mailings aan grotere groepen leden dienen alleen via het bestuur verzonden te worden. Bij misbruik, ongevraagd en/of zonder instemming van het bestuur, volgt schorsing van het betreffende lid.

Zowel de Statuten als het Huishoudelijk Reglement zullen op de Algemene Ledenvereniging op 12 maart 2011 te Leusden aan de leden ter goedkeuring worden voorgelegd. Wij zijn notaris jhr.mr. F.J.M.I. van Rijckevorsel van Kessel zeer erkentelijk voor zijn werk aan de statuten en het Huishoudelijk Reglement.

Jan van Kleeff

VERSLAG VOVK OVER 2010

De Vereniging Ouders van een Vermoord Kind is een vereniging voor ouders die hun kind door geweld hebben verloren.

De vereniging is in 1995 door een handvol ouders opgericht. Helaas stopt het geweld niet en heeft de vereniging sindsdien elk jaar aan nieuwe lotgenoten een plek voor steun en kracht kunnen bieden. Inmiddels is de VOVK uitgegroeid tot een vereniging met ongeveer 200 leden. De VOVK heeft ten doel de belangen van ouders bij diverse externe partijen te behartigen en het contact tussen lotgenoten te bevorderen.

Reguliere lotgenotenbijeenkomsten

In 2010 zijn er vijf reguliere lotgenotenbijeenkomsten geweest in verenigingsgebouw “De Kom” in Leusden. Tijdens deze bijeenkomsten wordt soms een gastspreker uitgenodigd, andere keren wordt met elkaar over een bepaald thema gesproken. Gastspreker Jos de Keijser, psycholoog en verbonden aan de Rijksuniversiteit Groningen, gaf ons inzicht in rouw na een trauma en hoe daar mee om te gaan. Op verzoek van de VOVK doet hij onderzoek naar de werking van EMDR bij nabestaanden.

Marjolein van Eijkelen, officier van justitie in het arrondissement Rotterdam, gaf een heldere uiteenzetting over het functioneren van het OM tijdens het strafproces. Haar presentatie werd door de lotgenoten zeer gewaardeerd.

De **familiedag** werd op 12 juni gehouden in Egmond met als thema “Een mooie dag in de Abdij van Egmond Binnen”. Op deze zonnige dag mochten we meer dan 80 lotgenoten begroeten. Het ongedwongen samenzijn, een rondleiding in de Abdij, gesprekken met de abt en ter afsluiting van de dag een familiebuffet in de Johanna’s Hof in Castricum, maakten deze dag tot een gewaardeerde bijeenkomst.

De **decemberbijeenkomst** draagt altijd een bijzonder karakter. Deze keer trad Jan Camps als “verhalenverteller” op en droeg twee sprookjes van Grimm voor met als thema “verlies” en het “doodskleed”, waarna in groepjes verder werd gepraat over “loslaten”.

De foto’s van onze kinderen stonden uitgestald op een lange tafel en wij herdachten hen door het noemen van hun namen en het plaatsen van licht bij de foto. De bijeenkomst werd afgesloten met een hapje en een drankje.

Dag van Herdenken Geweldsslachtoffers

Dit jaar vond de herdenking plaats in Doetinchem met als speciale gast koningin Beatrix. Zij toonde grote betrokkenheid bij het droeve lot dat ons als nabestaanden is overkomen en was zichtbaar geroerd.

De optocht met het lint met de namen van onze kinderen door het centrum van Doetinchem maakte als altijd veel indruk op ouders en omstanders. De stichting DHG verdient lof voor de wijze waarop deze dag werd georganiseerd.

Broers-en-zussengroep

Een aantal keren hebben broers en zussen de gelegenheid gehad om elkaar te ontmoeten in “De Kom” te Leusden. Het bestuur beraadt zich op een formule die het aantrekkelijker maakt voor broers en zussen om elkaar te treffen en met elkaar in contact te zijn.

Begeleiders

Wij mogen ons als vereniging gelukkig prijzen dat wij een aantal zeer betrokken begeleiders hebben die verantwoordelijk zijn voor diverse activiteiten zoals: het organiseren van de gedenkbijeenkomst in december, het begeleiden van de lotgenotenbijeenkomsten en de broers-en-zussengroep, de opvang van nieuwe ouders en bestuursondersteunende taken. Jan Camps, die gedurende het hele jaar bestuursadviseur is geweest, heeft die taak overgedragen aan Anja van Wingerden. Jan blijft coördinator van de begeleiders.

Cocon

Als vereniging zijn we trots op ons blad en het is belangrijk dat we door kunnen blijven gaan met het uitgeven van de Cocon. Daarvoor is de inzet van redactieleden nodig en bestuur en redactie zijn dan ook ingenomen met de reactie op de oproep voor versterking van de redactie. In november hebben we Rien Verbiest mogen verwelkomen als nieuw redactielid.

Onze **website** is vaak het eerste contact dat ouders hebben met de VOVK en is ons visitekaartje naar buiten. Veel werk is gestoken in het gebruiksvriendelijker maken van onze

site. Er moet echter nog meer gebeuren, vooral op het gebied van beheer en toegankelijkheid. Begin 2011 zal dit worden opgepakt. Veel dank zijn we verschuldigd aan Arjen Westerhof en Rutger Horbach die ons hielpen de site verder te verbeteren.

Het bestuur

Dit jaar is er een aantal bestuurswisselingen geweest. Tijdens de Algemene Ledenvergadering in maart namen we afscheid van Arsène van Nierop en nieuwe bestuursleden werden benoemd, t.w. Monique Haster, Wil Vreeburg en Jan van Kleeff.

In december droeg Sophia Kammeijer het voorzitterschap over aan Jan van Kleeff.

Om Sophia te danken voor haar vele jaren van tomeloze inzet voor de vereniging werd zij benoemd tot Lid van Verdienste en ontving daartoe een oorkonde en erepenning.

Het bestuur vergaderde voorafgaand aan de lotgenotenbijeenkomsten en meerdere malen extra om de vele zaken die aandacht vragen, aan te pakken. Bestuursleden, soms aangevuld met andere ouders, hadden meerdere malen (beleids)overleg met: Ministerie van Justitie (nu van Veiligheid en Justitie), Ministerie van Buitenlandse Zaken, Slachtofferhulp Nederland, Fonds Slachtofferhulp en Fonds Gewelddslachtoffers.

Medewerking werd verleend o.a. aan verzoeken voor interviews en onderzoeken.

Onderzoek Rijksuniversiteit Groningen

Directe nabestaanden van slachtoffers van moord krijgen vaak te maken met een posttraumatische stressstoornis en gecompliceerde rouw. In Amerika is ervaring opgedaan met professionele hulp die de gevolgen hiervan kan beperken.

De Rijksuniversiteit Groningen start een onderzoek naar de vraag of professionele hulp ook effectief kan zijn in Nederland.

Het hulpprogramma heeft als doel posttraumatische stress te voorkomen bij nabestaanden van slachtoffers van moord en zal landelijk worden aangeboden. De behandeling aan nabestaanden bestaat uit psycho-educatie en cognitieve gedragstherapie. Op indicatie kan dit worden toegespitst op EMDR en/of gezinstherapie. Het onderzoek richt zich tevens op de wijze waarop nabestaanden omgaan met de behoefte aan wraak, de manier waarop zij betekenis geven aan het verlies, het belang van

lotgenotencontact en de rol die het hebben van veerkracht speelt.

Het onderzoek is een initiatief van de Rijksuniversiteit Groningen (RUG) en wordt uitgevoerd onder verantwoordelijkheid van de projectleider dr. J. de Keijser en begeleid door prof. dr. P.J. de Jong (RUG) en dr. P. Boelen (Universiteit Utrecht). De VOVK ondersteunt dit onderzoek, is mede-initiator en participeert in de begeleidingscommissie. Het onderzoek wordt uitgevoerd door promovendus mw. drs. M. van Denderen. Het vierjarige onderzoek resulteert in een wetenschappelijk onderbouwd hulpverlenings-programma en wordt medegefinancierd door het Fonds Slachtofferhulp. Het is uniek omdat hulp aan nabestaanden van moord nog niet eerder systematisch op deze wijze is onderzocht.

Kerstactie

Ieder jaar neemt De Telegraaf het initiatief voor een kerstgroet-actie om een bijzondere groep mensen een hart onder de riem te steken en hun thematiek onder de aandacht te brengen. Lezers, particulieren en bedrijven worden in de betrokken media opgeroepen om iets te doen of iets ter beschikking te stellen voor - dit jaar - slachtoffers en nabestaanden. De actie werd in samenwerking met het Fonds Slachtofferhulp georganiseerd.

Veel leden hebben van aanbiedingen gebruik gemaakt om voorstellingen bij te wonen van Holiday-on-Ice en de musical Mary Poppins.

Nawoord

Helaas is ons in september lotgenote Anneke Ruitenbach-Heins ontvallen. Anneke is bij de VOVK gekomen na de moord op haar zoon Ronald Leegwater in 2000.

Het jaar 2010 kenmerkte zich door een verdere aanwas van ouders die met groot verdriet werden geconfronteerd en die hopelijk van mede-lotgenoten in de vereniging, warmte, steun en herkenning ontvingen. De vereniging blijft zich inzetten om de belangen van onze leden te behartigen, de rechtspositie te versterken en onderlinge contacten te bevorderen. De hulp van vrijwilligers en begeleiders is daarbij onontbeerlijk.

Vele van onze activiteiten zouden niet mogelijk zijn zonder de financiële bijdrage van Fonds Slachtofferhulp. Wij zijn het Fonds niet alleen daarvoor zeer erkentelijk, maar ook voor de morele steun die wij mochten ontvangen.

Jan van Kleeff, voorzitter

ANNIE BEERKENS

Lieve lotgenoten,

Mij werd gevraagd om me in de Cocon aan jullie voor te stellen, wat ik bij dezen graag doe. Mijn naam is Annie Beerkens en ik ben de moeder van Dennis en Sjoerd Rutten.

Op 12 november 2007 is mij het ergste overkomen wat je als ouder kan overkomen. Op die maandag werd na een dorpsfeest mijn toen 17-jarige zoon Sjoerd, na een ruzie met een groep mannen uit Baarlo, doodgeslagen.

Sjoerd Rutten

De dader is vanaf het begin bekend geweest en werd in eerste instantie in Roermond veroordeeld voor openbare geweldpleging met de dood tot gevolg. Hij kreeg 3 jaar waarvan 1 jaar voorwaardelijk. Het O.M. ging in hoger beroep en in Den Bosch besliste de rechter dat hij schuldig was aan doodslag en kreeg 4 jaar.

Hierop is hij in cassatie gegaan en tot op de dag van vandaag moet deze nog dienen in Den Haag. Het meest wrange hieraan is dat de dader deze cassatie in vrijheid mag afwachten, zo besliste de rechter in Den Bosch. Wanneer het ooit van de plank komt is niet duidelijk. Het wachten daarentegen erg moeilijk. Maar ik heb me voorgenomen me hierdoor niet kapot te laten maken. Tegen de tijd dat de zaak in behandeling wordt genomen moet de dader hopelijk nog 2 jaar en 1 maand daadwerkelijk zijn straf uitzitten. Was hij niet in cassatie gegaan, dan zat zijn straf er over een paar maanden op.

Zelf was ik op dat moment voor mijn werk twee dagen op O.R. cursus.

Ik werk als thuisbegeleider bij Proteion Thuis. Daarnaast ben ik voorzitter van het Onderdeel Commissie V en V extra-muraal. Ik zal even kort toelichten wat mijn werk als thuisbegeleider inhoudt. Zoals de naam al doet vermoeden werk ik in de thuissituatie van cliënten. Onze doelgroep is heel breed, maar meestal zeg ik dat het mensen zijn waar meer aan de hand is dan het "normale". Veel van onze cliënten hebben psychiatrische ziektebeelden, zijn aan het dementeren, zijn verstandelijk beperkt, hebben een alcohol- of drugsverslaving, hebben kinderen met problemen (zwak- of hoogbegaafd, ADHD, of autisme), of zijn zelf niet in staat een adequate opvoeding te bieden door hun problematiek, of hebben iets ingrijpends in hun leven meegemaakt waardoor ze tijdelijk de regie kwijt zijn. Onze taak is dan vaak door middel van een stappenplan en het weer aanbrengen van structuur deze mensen de regie weer in eigen handen te geven.

Bij sommige doelgroepen waar dit niet mogelijk is proberen we de situatie te stabiliseren.

Sinds eind 2008 ga ik regelmatig naar de bijeenkomsten van de VOVK in Leusden.

De warmte en betrokkenheid, de erkenning en informatie die ik daar van lotgenoten en tijdens themabijeenkomsten kreeg is voor mij een belangrijk deel in de verwerking.

Het telkens weer kunnen vertellen, het genoeg hebben aan een half woord en de ervaringen van mensen waar het al wat langer geleden is, deed en doet me altijd veel goed.

Toen bleek dat er enkele nieuwe bestuursleden gezocht werden, heb ik hier, na er goed over nagedacht te hebben, bedacht dat dit wellicht iets voor mij zou zijn. Ik heb me aangemeld en na een gesprek met enkele bestuursleden, die het ook met mij wel zagen zitten, besloten om in het bestuur te gaan.

Ik wil me dan ook zo goed mogelijk voor de VOVK in gaan zetten. Zodat de mensen die net als ik hun kind door zinloos geweld zijn verloren, ergens een lotgenotenvereniging treffen die er voor hen is.

Liefs Annie

RON SLUIJS

Ik ben Ron Sluijs, 63 jaar, geboren en getogen in Wormerveer. Ik heb vervolgens gewoond in Den Haag, wederom in Wormerveer en na 1972 tot heden in Egmond-Binnen.

Na de MULO en HBS, heb ik de Haagse Academie voor Lichamelijke Opvoeding en de faculteit Bewegingswetenschappen bezocht. Van 1970 tot 1972 heb ik de militaire diensplicht vervuld. Van 1972 tot 1976 heb ik als leraar bewegingsonderwijs gewerkt aan een school voor moeilijk lerende kinderen.

Vanaf 1976 was ik werkzaam op het CIOS in Overveen, eerst als docent, later als adjunct-directeur en vanaf 1990 tot 2009 als directeur.

In 1972 ben ik getrouwd met Sybrenne .

We hebben drie kinderen: Annemarie(1977), Sybren (1979) en Marian (1982).

Annemarie Sluijs

Annemarie is op 12 december 2006 vermoord . De dader, een gestoorde man met paranoïde schizofrenie, heeft in juni 2007 TBS met dwangverpleging gekregen.

Na de moord en tijdens de rechtsgang hebben wij veel steun gehad van en baat gehad bij de ondersteuning van de vrijwilligers van Slachtofferhulp Nederland.

Dat geldt ook voor dat wat de VOVK inmiddels had geregeld ten behoeve van nabestaanden vóór, tijdens en na de rechtszaak. In die periode waren we ons dat niet bewust. Naderhand, tijdens de bijeenkomsten van de VOVK, is ons duidelijk geworden dat wat wij hebben ervaren tijdens de rechtszaak, niet voor alle slachtoffers en bij alle rechtbanken vanzelfsprekend is. Dat is dan ook één van de

voornaamste redenen dat ik mij beschikbaar heb gesteld voor het bestuur van de VOVK.

Een andere reden is dat ik sinds januari 2009 niet meer werk en dus tijd heb voor vrijwilligerswerk. Naast de VOVK zit ik als bestuurslid in nog drie andere besturen op het gebied van (top)sport en dans.

Ron Sluijs

voor Maaïke

*al ben je weg
lang uit het zicht
bij wat ik zeg
en wat ik dicht
ben jij er bij
speel jij je rol
dat maakt mij blij
zodat ik vol
goede moed en
met plezier
mijn versvoeten
schrijf – ook hier
leven heb jij
voorgedaan
en jij bent mij
voorgegaan*

Paul Kuiper

HET VERHAAL VAN REINIER

Reinier Verbiest

*Zijn lichaam genomen uit haat,
zijn ziel gegeven voor vrede*

Reinier Verbiest

Op 19 oktober 1994 was ik met een collega de gehele dag onderweg met de auto om bepaalde locaties in de regio te bekijken voor een specifieke klus. Van plek naar plek rijdend sprak ik honderduit over mijn zoon Reinier. Reinier was voor zijn eindstage voor de studie van fysiotherapeut afgereisd naar Tel Aviv. Ik herinner me de dag nog zo dat hij dat had aangekondigd. Ik was al eerder in Israël geweest, onder andere op kibboets en had bepaalde bedenkingen om daar als volontair aan de slag te gaan. Met een unheimisch gevoel reageerde ik vrij negatief op zijn bedoeling om in Israël aan het werk te gaan. “Ga naar Melbourne, Ottawa, wat kan mij het schelen maar niet naar Israël.” “Pa, je kunt nergens zoveel praktijk opdoen als in het Löwenstein Hospital, het is een rehabilitation center voor oorlogsslachtoffers.” Het was onder andere die sfeer waardoor ik geen tijd vrij nam om hem naar Schiphol te brengen. Ondanks dat Reinier toen 25 jaar was, had ik steeds zorgen vanwege zijn onbekommerd

karakter. Na veel tumultvolle puberteitsjaren was hij eindelijk in serieus vaarwater terecht gekomen. Ik moest het hem ondanks mijn vervelende gevoel wel gunnen.

Die dag dus herhaalde ik zijn voorgeschiedenis uitentreuren aan mijn collega. Ook dat hij de week daarvoor nog gebeld had en we een goed gesprek hadden. Hij was klaar met zijn stage, zijn vriend uit Nederland zou zich bij hem aansluiten en gezamenlijk zouden ze nog een week naar o.a. Egypte gaan, voordat hij naar huis kwam.

's Avonds keek ik naar een Europacup wedstrijd. Ik ben erg sportminded en sla zo iets niet snel over. Die wedstrijd ging echter als een stomme film aan me voorbij. Niets nam ik op, Reinier bleef maar in mijn hoofd.

De andere ochtend toen ik op mijn werk kwam lag zoals gewoonlijk de Telegraaf uitgebreid op het bureau van mijn collega. Op de voorpagina was een bloedige foto zichtbaar van een terreuraanslag op een bus in Tel Aviv. Alsof ik er niet naar wilde kijken, ik had het ook nog niet meegekregen in het nieuws. Voordat mijn gedachten hun werk verder konden doen werd ik gebeld. Of ik naar het huis van mijn ex wilde komen. Daar zou op verzoek van Buitenlandse Zaken de politie langskomen om een bericht te brengen vanuit Israël. Alsof ik gelijk volliep met zwaar gif, legde ik de telefoon neer. Het werd zwart voor mijn ogen. Ver achter in mijn hoofd viel het kwartje en heel zwaar ook. Dit kan toch niet waar zijn? Als het wel waar is dan was hij gisterochtend al omgekomen?

Die jongens van de politie kan ik niets nageven. Het waren op collegiaal niveau bekenden voor mij. Of we er rekening mee wilden houden dat Reinier ook betrokken was bij de zelfmoordaanslag, maar het was niet echt zeker. Verdere berichten zouden door Buitenlandse Zaken gegeven worden. Niet zeker? Hoezo niet zeker. Er waren 23 slachtoffers, er was kennelijk een Nederlander bij betrokken, onze zoon Reinier was daar, ik word opgebeld en het is niet zeker? De volgende dagen moest ik DNA afstaan omdat men dat nodig had voor zekerstelling. Toen dat onderweg was moest ook mijn ex dat alsnog doen. Daarop zei ik “Over en uit, ik ga hem halen, het is Reinier.”

De dagen dat ik in Tel Aviv was waren idioot zwaar voor me. Het wordt een te lang verhaal om de dingen te beschrijven die ik daar heb meegemaakt. Uiteindelijk mocht ik Reinier meenemen. Voor zover er nog wat van hem over was werd hij in een loden kist bij het vliegveld in Tel Aviv afgeleverd. Collega's van het Löwenstein ziekenhuis en vrienden en vriendinnen van Reinier hadden een kleine dienst georganiseerd op de luchthaven. Het was een enorme steun voor me om te ervaren dat hij in korte tijd zoveel vrienden had gemaakt. Ook niet verwonderlijk, deze geweldige, mooie, vriendelijke macho! Er werd gezongen en er werden gedichten voorgedragen. Op de achtergrond werd het steeds rumoeriger. Palestijnen die op de luchthaven werkten, hadden de lucht gekregen van de aard van deze dienst. Ze reden met lorries al toeterend en remmend af en aan om te provoceren. De voornamelijk Joodse betrokkenen volgden echter stoïcijns het afscheidsritueel. Het deed me goed en ik kon immers mijn zoon mee naar huis nemen.

Reinier was zoals ik zei, onbekommerd. Hij gaf zijn laatste (geleende) centen nog weg. Ondanks allerlei tegenslagen had hij een rotsvast vertrouwen dat het hem goed zou gaan. Hij kon behoorlijk de draak steken wanneer het te serieus werd of wanneer heilige huisjes omver geworpen moesten worden. Hij had ontzettend veel voorstellingsvermogen en kon daar naïef volgend in zijn. Al tijdens zijn studie als fysiotherapeut ging hij uitdagingen niet uit de weg. Zo had Reinier al professionele spulletjes gekocht en trad hij op als voetbal- en softbalverzorger. Op mijn aanmerking dat hij daar toch nog geen ervaring in had, zei Reinier "Pa, als je van pijn ligt te krimpen op het veld zijn ze blij met een natte spons van mij". Reiniers studie was inmiddels succesvol afgesloten. Hij was op die bewuste dag op weg naar de Amerikaanse Ambassade. Hij had ergens het plan opgevat om voor arts in Amerika verder te gaan studeren. Daarmee kwam hij die 19^e oktober op de verkeerde plek terecht. Achteraf bleek dat hij niet in de bus zat waar een Hamaslid een zelfmoordactie pleegde. Hij was de straat overgestoken, moest wachten voor een bus toen deze door de afgaande bom explodeerde. Op dat moment stond zijn vriend op de luchthaven van Tel Aviv tevergeefs op Reinier te wachten.

Op zijn grafsteen staat gegraveerd:
Zijn lichaam genomen uit haat, zijn ziel gegeven voor vrede.
Vele jaren was het voor mij alsof ik geamputeerd door het leven ging. Beroofd van een van de mooiste delen van mijn leven, mijn (oudste) zoon. Achteraf, het is inmiddels 16 jaar later, heeft het zeven jaar geduurd eer ik werkelijk de ambities weer voelde die ik innerlijk in mij heb. De eerste jaren waren overleven, accepteren en gewoon maar doorgaan. Tot het moment dat ik gelegenheid kreeg om een mastersopleiding te volgen. Ik had sinds jaar en dag een officiersfunctie binnen de rampenbestrijding. Toen ik besepte dat Reinier graag wilde studeren maar hem dit was ontnomen, heb ik de spirit kunnen vinden Master of Crisis and Disastermanagement te volgen. Bij de diploma-uitreiking met allerlei gewichtige plichtplegingen van hoge omes hief ik de bul met een kreet van "Yes" strak omhoog naar de hemel gereikt. Ongepast vond men, maar ik voelde Reiniers grijns en schouderklop.

In de loop van 2009 heb ik mijn actieve loopbaan vanwege hartklachten moeten beëindigen. Mijn laatste klus betrof de Turkse vliegtuigcrash op Schiphol. Nu werk ik voor een aantal dagen in de week als onderzoeker bij de Inspectie Openbare Orde en Veiligheid (Veiligheid en Justitie). Met mijn brandweer-expertise word ik toegevoegd bij het onderzoeken van incidenten en rampen. Zo ben ik momenteel ingedeeld bij het onderzoeksteam van Moerdijk om daar een rapportage over te schrijven. Mijn leven is inmiddels beduidend minder hectisch dan toen ik het commando had over organisaties in (altijd) stresstoestanden. Een reden om tijd te steken in de VOVK. Vooral ook omdat ik na zo veel jaren weet dat er andere, betere, tijden komen.

Het verlies van onze dierbaren, onze kinderen, is vreselijk. Het lijkt alsof het leven ophoudt, het verder zinloos is. Inmiddels echter, vind ik het een wonder dat Reinier, dat geweldige, mooie zielsmens, mij als vader heeft uitgekozen! Met dat bewustzijn kun je toch verder! Met dat weten denk ik een bijdrage te kunnen leveren aan het (goed) laten functioneren van onze vereniging.

Rien Verbiest

leven is de moeite waard, want zonder moeite
gaat het niet.
Hartelijke groet,

Paul

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Wat leven we toch in een merkwaardige wereld en dat ligt dan niet aan die wereld, maar aan ons. En eigenlijk is dat ook niet waar: het komt door wat we meegemaakt hebben in ons leven, in die wereld. We zijn, hoe dan ook, getekende mensen, gekwetste mensen, al kun je dat niet aan ons zien. Hoewel, soms denk ik dat je het wel kunt zien, of liever: soms merk je dat anderen zoiets niet meegemaakt hebben.

Heel duidelijk werd dat voor mij toen Ina en ik een Dag Herdenking Geweldsslachtoffers meemaakten: aan sommige sprekers kon je merken dat ze niet hadden doorgemaakt wat wij wel hebben. Dat doet niets af aan hun integriteit, niets aan hun oprechtheid, maar we vonden het toch nogal schokkend.

Vroeger – en dat is dan van een heel andere orde van grootte - dacht ik dat niemand het aan mij kon merken dat ik schoolmeester was, maar blijkbaar had ik het mis.

Waarom vertel ik je dit? Hierom: kunnen wij nog ooit leven zoals vroeger, toen ons kind nog springlevend was? Willen wij nog ooit leven zoals vroeger, toen ons kind nog niet was vermoord?

Als ik heel eerlijk ben, dan heb ik geen moeite met die eerste vraag: natuurlijk kunnen we dat niet. Maar die tweede vraag zit me dwars: willen we het niet? En als ik dan naar mezelf kijk, dan moet ik constateren dat ik dat dolgraag wil, niets liever dan dat zelfs, maar het kan niet, want er staat iets tussen willen en kunnen in. Tussen droom en daad....

Er zijn al vier kleinkinderen geboren, er staat een huwelijk op het programma, Ina is weer (bijna helemaal) de oude.

Maar – dit alles zou er ook zijn geweest als Maaïke niet vermoord was. Al die positieve dingen verbloemen natuurlijk niet de pijn in ons leven. Maar ik wil er toch volop van genieten, want die pakt niemand mij af. Zo te

Dag Paul,

Een voorbeeld: met Jos bracht ik in oktober van het afgelopen jaar ruim drie weken door in Zuid Afrika bij mijn broer. Op een mooie zondagmiddag reden we door Johannesburg waar we bij een rood stoplicht stopten. Plotseling een enorme knal, we schrokken alle drie, Jos en Peter voorin en ik achterin, mijn tasje om mijn schouder. We dachten eerst, er wordt geschoten, dit is een overval, toen greep een zwarte arm mij beet en begon aan me te trekken. Ik zat plotseling midden in de glassplinters, de achterraut was ingeslagen. Ik begon te schreeuwen, nee, nee.

Het tasje om mijn schouder werd bruut weggerukt en de dader rende er mee weg.

Ons in totale verbijstering achterlatend.

En weet je wat mijn eerste gedachten waren?

We gaan eraan. En O nee, niet hun moeder, niet hun moeder, nadat ze ook al hun zusje verloren. Dat maakte me zo totaal van streek.

Ik heb de hele weg terug in de auto zitten hyperventileren. De volgende gedachten gingen naar Caroline, haar doodsangst die ik nu voelde. Het maakte me gek op dat moment.

En zo kom je telkens terug bij die ene ongelooflijke gebeurtenis die het leven van de ene dag op de andere veranderde. Daarvan komen we nooit meer los, wil ik nooit meer loskomen want het had gewoon niet mogen gebeuren. Daarmee moet ik leven, tegen wil en dank.

Weet je Paul, ik denk ook wel eens, zo bij het ouder worden, hoe zou ik de ouderdom hebben beleefd als dat met Caroline niet was gebeurd. Zou ik minder somber oud geworden zijn?

Nu overvalt me vaak een gevoel van somberheid, soms ook wel boosheid, dat ik dan toeschrijf aan de dood van Caroline, maar alles kan ik daar toch niet aan ophangen. Wie ben ik eigenlijk en wie zou ik geweest zijn, vragen die mij bezighouden en waarop ik het antwoord niet weet. We moeten er samen nog maar eens over blijven filosoferen.

Misschien zijn er lotgenoten die dit herkennen en er ook eens over willen meedenken.

Hartelijke groet,

Wil

KERSTBIJENKOMST

Zaterdag 11 december, 13.30 u. in Leusden in het tapasrestaurant naast “De Kom”.

Voorafgaande aan slechtere weersomstandigheden was op 11 december het weer goed om te rijden. Om 13.00 u. aankomst van de lotgenoten en het plaatsen van de foto van hun kind met een lichtje op de tafel. Hierna wordt een plaats aan een tafel ingenomen en worden we verwelkomd met koffie, thee of frisdrank. Het contact met alle lotgenoten voelt weer als een warme deken. Samen delen we ons leed en troost, voorafgaande aan de kerstdagen, oud- en Nieuwjaar.

Het middagedeelte wordt ingeleid door begeleider en “verhalenverteller” Jan Camps.

In zijn inleiding geeft hij aan dat wij lotgenoten ontroostbaar, woedend of verdrietig kunnen zijn, en hoe begrijpelijk dat soms kan zijn. Echter dit blijven hangen in het verdriet kan verstikkend werken en dan kan het gevaar bestaan dat je het vreselijke verdriet gaat koesteren, waardoor je niet meer aan jouw eigen leven toekomt.

Want, wat voor sommigen onbegrijpelijk is, kan jouw leven toch weer zo normaal als mogelijk worden. Daarom is het zo fijn dat we lotgenoten ontmoeten, die ervaringsdeskundigen zijn en ons helpen bij het weer op de rit krijgen van ons leven. We praten verder in groepjes hoe we nu met dat vreselijke gebeuren omgaan, putten hier kracht en moed uit om met ons leven weer verder te gaan.

Daarna luisteren we naar muziek van Antonin Dvořák: “Aus der neuen Welt”.

Er volgen rustgevende ingetogen luisterminuten en hierna vertelt Jan twee sprookjes van Grimm met als thema: “Verlies” en “Het doodskleed” en naar aanleiding hiervan praten we met elkaar over “loslaten”.

Vervolgens worden onze kinderen herdacht met het noemen van hun naam en het aansteken van het lichtje voor hun foto door hun ouder[s]. Het is een emotioneel moment om ons eigen kind te gedenken!

Na afloop hiervan enige minuten stilte. Afsluiting van deze jaarlijkse herdenking, lief en leed met elkaar gememoreerd en weer gaan proberen om een nieuw en hoopvol jaar in te gaan, de koude van het verdriet even kunnen vergeten, en wat warmte kunnen voelen voor de komende feestdagen.

Jan verzoekt ons om te gaan staan, armen uitgestrekt omhoog, handpalmen naar voren gericht tot een zegengebaar, zodanig dat we energie sturen via de handen naar elkaar en deze zegen bij elkaar binnenstroomt. Met dank aan elkaar! Als afsluiting leest Jan een gedeelte uit een gedicht van de Senegalees Birago Diop voor: “Le souffle des ancêtres”, de ademtucht van de voorouders:

Luister toch vaker

Naar de dingen dan mensen.

De stem van het vuur kun je horen,

Hoor ook de stem van het water.

Luister naar de struik

Die snikt in de wind:

Het is van de doden de adem.

Zij die stierven gingen nooit weg:

Ze zijn in de schaduw die oplicht

En ook in de schaduw die dichttrekt.

De doden zijn niet onder de grond:

Ze zijn in het loof dat ruist,

Ze zijn in het hout dat kreunt,

Ze zijn in het water dat loopt,

Ze zijn in het water dat rust,

Ze zijn bij het volk, ze zijn in de hut.

De doden zijn niet dood.

Hierna een moment van stilte en bezinning en afsluiting van de indrukwekkende herdenking.

Vervolgens wordt het 8-jarig voorzitterschap van Sophia Kammeijer overgedragen aan Jan van Kleeff. Met veel inzet en gedrevenheid heeft zij haar taak volbracht! En met de komst van nieuwe hulpverleners, casemanagers geeft het meer verlichting in de taken van het bestuur. Met haar dank aan de samenwerking van ouders, medewerkers en bestuursleden geeft ze de telefoon (haar communicatie) door aan Jan van Kleeff, die als eerste daad opent met een toespraak. Hij bedankt Sophia voor haar diensten en inspanning en overhandigt haar een herdenkingsmedaille met oorkonde, en haar partner Ago een fleurige schaal.

Tot slot wil ik Sophia, bestuursleden en hun medewerkers bedanken voor de organisatie van deze bijzondere bijeenkomst en voor hun inzet het hele jaar door! Mede hierdoor kunnen wij als leden onze steun en hulp blijven vinden! Dank voor de subsidie van het Fonds Slachtofferhulp, die het daardoor mogelijk maakt om de blijvende hulp en diensten aan ons slachtoffers te geven en, dat via een actie van de Telegraaf ons zoveel vreugde liet beleven aan de musicals “Mary Poppins” en “Holiday on ice”.

En last but not least speciale dank aan de redactie van ons blad “Cocon”. Zo mooi, verzorgd uitgevoerd! Wat een geluk dat “spijtoptant” Wil Vreeburg weer haar werk in de redactie oppakt. Mede met versterking op de redactie en kopij-bijdragen van de leden kan dit blad blijven voortbestaan.

Met lieve groeten aan alle lotgenoten.

Els IJspelder.

GENOEGDOENING

In het boek *In Europa* vertelt Geert Mak de geschiedenis van Europa. Zijn boek werd in tien delen uitgezonden op de teevee.

De aflevering die ik bekeek ging over Ieper, de oorlog 1914-1918, de gruwelijkheden en de honderdduizenden doden die daar gevallen zijn. Iedereen die zich enigszins wil verdiepen in het verleden en die gruwelijke oorlog zal het stadje Ieper wel eens hebben bezocht.

In november deden wij dat ook met vrienden.

Het museum *In Flanders Fields*, een modern oorlogsmuseum, dat je meeneemt naar één van de donkerste periodes uit de menselijke geschiedenis, liet bij mij onvergetelijke indrukken na. Toen ik daarna de uitzending bekeek werd me weer eens nadrukkelijk duidelijk welk een impact de oorlog heeft gehad op soldaten. Ze werden er gek van en hun gedrag werd als laf bestempeld.

Elke maand werd als voorbeeld voor degenen die met een zogeheten shellshock hun dienstplicht niet konden vervullen, een soldaat doodgeschoten als straf voor hun lafheid. Ze stierven schuldloos door een vuurpeloton wat vaak ook nog bestond uit hun eigen collega's. Bijna honderd jaar na datum heeft een kleindochter van zo'n militair, woonachtig in Engeland, het nog voor elkaar gekregen dat voor haar grootvader eerherstel werd verkregen.

Dat bestond er uit dat zijn naam alsnog op een monument voor oorlogs-slachtoffers werd geplaatst. Zo was een stukje genoegdoening na bijna honderd jaar nog zinvol voor nabestaanden.

Het ontroerde me, het gebeuren rondom de genoegdoening en de uitleg van een historicus en zijn woorden bleven bij me hangen.

Hij vertelde dat zijn vrouw acht maanden geleden aan kanker was overleden. Dat hij daarover treurde en een rouwproces doormaakte. Maar, zo zei hij, zelfs tijdens de ziekte van mijn vrouw werd het ons duidelijk, de ziekte overkomt je, er heeft niemand schuld aan, dat maakt het uiteindelijk acceptabel, de dood als ziekte. Dat maakt een groot verschil, bij deze doden is een schuldige, een dader.

Dat maakt het onacceptabel.

Toen de man dat zo duidelijke verwoordde, kreeg ik een brok in mijn keel en ik dacht, ja precies, dat is het dat me telkens weer naar de keel grijpt. Er is een dader en hij is nooit gestraft. Niemand zoekt hem en hij heeft mijn kind vermoord. Dat is onvergeeflijk en onacceptabel. Daarom kan ik daar nooit meer van loskomen, nooit meer.

Wil Vreeburg

1918. *Brits transport in het verwoeste Ieper.*

VROEGER

Vroeger had je als ik me wel herinner een radioprogramma ‘Gouwe ouwe’ en daarin werden favoriete platen van weleer gedraaid.

Vroeger hadden we in de Cocon een terugkerende rubriek ‘Mijn altaartje’ en daarin vertelden ouders van ‘hun’ altaar(tje) ter ere van hun vermoorde kind.

Een altaar (van het Latijn altus = hoog) is een tafel uit hout of steen waar rituele handelingen worden verricht, zoals het brengen van offers aan geesten en goden resp. aan God. Outaar en outer zijn synoniemen voor altaar.

Waarom die rubriek er niet meer is, weet ik niet. Wel weet ik dat zo’n rubriek gemist wordt. Daarom het volgende verzoek:

Wie heeft thuis zo’n heilige plek, ingericht met herinneringen aan zijn/haar vermoorde kind? En: wie wil daar een verhaaltje over schrijven voor de Cocon? Wees niet bang voor taal- of andere fouten: die halen we er wel uit. Een foto erbij is natuurlijk ook welkom. Stuur uw bijdrage naar het redactieadres (zie voorin deze Cocon) en wij zorgen ervoor dat het een mooie plaats krijgt!

Goed voorbeeld doet goed volgen en daarom heb ik zelf maar meteen een altaarstukje geschreven.

Paul Kuiper

DE PLEK VAN MAAIKE

Wij hebben thuis in de huiskamer een kastje staan en daarop liggen allerlei voorwerpen die ooit aan Maaïke toebehoorden.

Zo staat er een foto van haar waarop ze doedelzak speelt, want ze speelde in de Hengelose Concord Pipe Band.

Haar horloge ligt daar en de secondewijzer is een poes, want ze was dol op poezen.

Daar ligt haar fietsbel – inderdaad; met een poes er op! Daar ligt haar toetjeslepel.

Daar staat een glazen bolletje dat, als je het omdraait, allerlei blauwe belletjes laat zien, want ze hield van blauw en een buurjongen heeft het aan ons gegeven, omdat hij Maaïke zo lief vond.

Daar ligt haar portemonnee, die ze bij zich had op het moment dat ze werd vermoord.

Het is een heilige plek, dat wil zeggen een bijzondere plek met een bijzondere waarde. Het is niet zomaar een kastje, het is háár kastje en dat maakt het bijzonder.

De kaars die erop staat is niet zomaar een staaf kaarsvet met een lont erin, het is een kaars die brandt te harer ere. Er staat een houdertje met

gedichtjes die in de loop der jaren op 6 februari in de krant zijn gezet.

Als de kleinkinderen op bezoek zijn, staan ze altijd even stil – letterlijk – bij Maaikes kastje.

En in dat kastje, achter de deurtjes, staan plakboeken, veel plakboeken, vol met brieven en kaarten uit de dagen van na het gebeuren. Er is een plakboek vol met persberichten en wat er al niet in de kranten en tijdschriften is verschenen. Van dat laatste plakboek zei mijn vrouw: “Dit ga ik pas na vijf jaar maken.” En zo geschiedde.

BEDANKT JAN EN TOOS!

Gisteren, 5 januari 2011, bezochten we Jan en Toos Tielemans in Boerdonk.

De voortschrijdende ziekte ALS (Amyotrofe Laterale Sclerose) zorgt ervoor dat Jan steeds vaker grijpt naar zijn beademingsapparaat.

Na een paar zinnen is de lucht al op. Desondanks is Jan nog vol belangstelling naar alles om hem heen.

We bespraken de laatste weken van het jaar en Jan vroeg zich af hoe lang hij nog heeft.

Dat vraagt hij ook regelmatig aan de zuster die hem komt wassen en aankleden. Het blijft speculeren. Toen Jan 2½ jaar geleden de diagnose hoorde was de levensverwachting zo tussen de twee en drie jaar.

Jan is er nog steeds. De dood is hier wel heel dichtbij, als ik kijk naar Jans ingevallen wangen. ALS, een gemene sluipmoordenaar in het leven van Jan. Ik bewonder de humor die Jan er ondanks alles inhoudt.

En Toos, zijn trouwe echtgenote, die dag in dag uit voor hem klaar staat. Ook Toos heeft een jasje uitgetrokken. Haar gezicht, dat voorheen al niet rond en mollig was, is ook nog meer ingevallen, ze ziet wit.

‘Als zij iets krijgt dan moet ik naar een gesticht’, zegt Jan een beetje cynisch. Ja, Toos moet op de been blijven, wie anders zou Jan dan kunnen verzorgen? Maar ook Toos is sterk en gaat door. Het is goed om bij elkaar te zijn in deze eerste week van het nieuwe jaar.

Als we aanstalten maken om naar huis te gaan, zegt Jan, ‘ik moet toch nog even een droom vertellen die ik laatst had. Toos lacht en zegt: ‘Ja, die moeten jullie wel even horen.’

“Ik droomde dat ik nog een keer die reis naar Albanië wilde maken en daar alle plaatsen bezoeken, die onze Maurice destijds ook heeft bezocht. Maar het probleem was, niemand wilde met me meegaan. Toen stond plotseling Wil voor me, ze zei: ‘Ik wil die reis wel met jou maken’. Wat een verrassing. Ik vertelde het aan Toos, die vond het goed. Toen moest ik het aan Jos vragen want die wist nog van niks. Hij vond het wel goed, maar ik moest hem beloven, dat ik me netjes zou gedragen. Dat beloofde ik en we gingen samen op pad. We hadden twee tentjes bij ons. De reis verliep prima, we bezochten alle plekken van Maurice. We konden het samen

ook goed vinden. Het was zo gezellig, dat ik op een avond zei: ‘Zullen we maar het ene tentje gebruiken?’ Dat vond Wil ook goed. Toen schoot ons de afspraak te binnen die we met Jos maakten. We beraadslaagden wat te doen. We besloten om de afspraak maar te vergeten. Voldaan kwamen we terug van een onvergetelijke reis door Albanië. Mooie droom toch?’

Dat vonden wij ook. Het bewijst maar weer dat ondanks de lichamelijke beperkingen die Jan aan de stoel kluisteren, zijn geest nog steeds ondeugende elementen bevat.

Jan ziet in deze droom ook zijn wens om een antwoord te krijgen op vele vragen die er zijn na de vermissing en de uiteindelijke vondst van het lichaam van Maurice. Elk detail uit die

laatste tijd van dat leven, is belangrijk om te weten. Jan zou, als hij niet ziek geworden was, zeker nog vaker naar Albanië gereisd zijn om de plekken te bezoeken waar Maurice is geweest.

Ik denk dat het deze zoektocht is die Jan en mij in deze droom samenbrengt. Vragen zonder antwoord. Daders zonder straf.

Terugrijdend naar Vught zei ik tegen Jos:

‘Ik heb nog nooit iemand ontmoet die zo positief aan het einde van zijn leven staat en daar zo reëel over praat, alsof het geen enkel taboe is. Daar kunnen wij nog veel van leren’.

Dank jullie wel, lieve Jan en Toos, voor de belangrijke levenslessen die jullie, wellicht zonder dat te beseffen, aan ons meegeven.

Wil Vreeburg

WIJ HERDENKEN IN JANUARI, FEBRUARI EN MAART 2011

<i>Nadia van de Ven</i>	* 02-01-1977	† 01-10-2002
<i>Angela Zwaan</i>	* 03-01-1980	† 08-06-2007
<i>Han Zantinge</i>	* 04-01-1966	† 06-04-1997
<i>Reinier Verbiest</i>	* 09-01-1969	† 19-10-1994
<i>Serge Heederik</i>	* 13-01-1971	† 25-05-1996
<i>Helen Saarloos</i>	* 26-01-1970	† 06-02-1999
<i>Gonda Drent</i>	* 27-01-1966	† 12-12-1996
<i>Benjamin Bogaard</i>	* 29-01-1979	† 31-08-1996
<i>Simone van Kleeff</i>	* 30-01-1974	† 25-06-2005
<i>Alexander dalla Croce</i>	* 01-02-1976	† 17-10-1998
<i>Melanie Sijbers</i>	* 04-02-1991	† 07-09-2006
<i>Pascal Keijzer</i>	* 07-02-1991	† 30-04-2007
<i>Wim Ender</i>	* 10-02-1964	† 28-03-1995
<i>John Kleimeer</i>	* 16-02-1961	† 21-08-2003
<i>Minke Kleimeer</i>	* 09-03-1993	† 21-08-2003
<i>Tessa Klaver</i>	* 17-02-1988	† 24-04-2007
<i>Bert Bons</i>	* 17-02-1969	† 24-01-1996
<i>Guillermo Westfa</i>	* 22-02-1978	† 01-11-2009
<i>Brenda Searle</i>	* 24-02-1973	† 05-09-2000
<i>Sjoerd Rutten</i>	* 27-02-1990	† 12-11-2007
<i>Shirley Hereijgers</i>	* 04-03-1978	† 02-05-1997
<i>Natasja Veenman</i>	* 05-03-1971	† 23-04-1997
<i>Maurice Luitwieler</i>	* 08-03-1974	† 20-02-1993
<i>Erik Jongepier</i>	* 10-03-1977	† 11-04-1999
<i>Ilona Németh</i>	* 10-03-1970	† 16-07-2004
<i>Jeroen van Wamel</i>	* 15-03-1978	† 01-11-1996
<i>Judith Lute</i>	* 23-03-1968	† 03-01-1995
<i>Daniël van der Meulen</i>	* 28-03-1972	† 15-01-2000
<i>Alfredo Korenvaar</i>	* 31-03-1964	† 11-11-2000

Nadia van de Ven

Angela Zwaan

Han Zantinge

Reinier Verbiest

Serge Heederik

Helen Saarloos

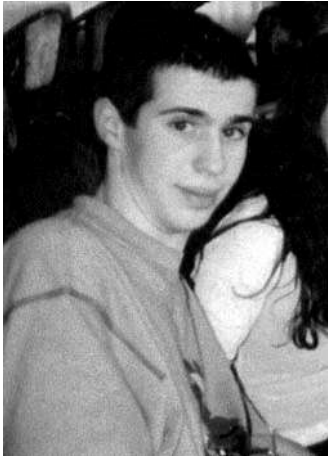
Gonda Drent

Benjamin Boogaard

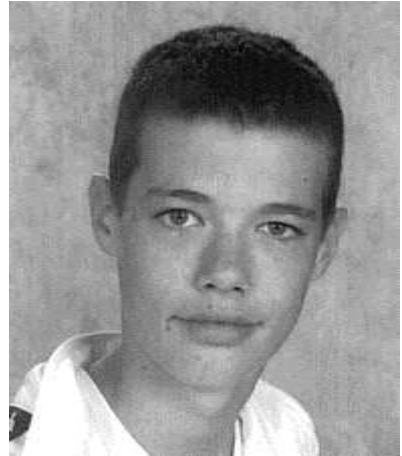
Simone van Kleeff

Alexander dalla Croce

Melanie Sijbers.

Pascal Keijzer

Wim Ender

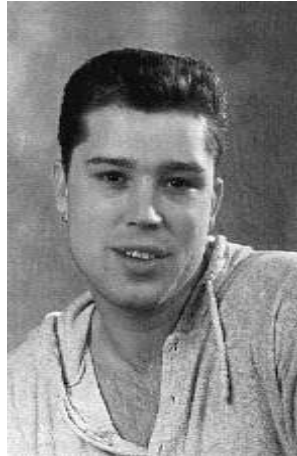
John Kleimeer

Minke Kleimeer

Tessa Klaver

Bert Bons

Guillermo Westfa

Brenda Searle

Sjoerd Rutten

Shirley Hereijgers

Natasja Veenman

Maurice Luitwieler

Erik Jongepier

Ilona Németh

Jeroen van Wamel

Judith Lute

Daniël van der Meulen

Alfredo Korenvaar

Herinnering

*In het moeras van mijn herinnering
ligt in gestolde tijd
jouw lief gezicht je zachte lichaam
ik raakte je zo intens kwijt*

*De jaren deden minutieus hun werk
en kneedden mijn gemoed
in stille diepe eenzaamheid
toch bleef ik roepen het gaat goed*

*Nu keer ik rustig op mijn schreden terug
en zie het landschap achter mij
het leven is gewoon zo doorgedaan
met telkens weer dat nieuwe jaargetij*

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij.*

*Januari 2007
Wil Vreeburg*

DE DAG DAT DE LUCHT BOVEN WEERT ZWART KLEURDE.....

Zelden zal een voorval de Weerter gemeenschap meer hebben geschokt dan de brute moord op Barbra de Jong (29).

Na drie dagen van bange vermoedens, en leven tussen hoop en vrees, diende het noodlot zich aan. Op maandag 16 september 2002 vond een schipper nabij Sluis 13 het levenloze lichaam van de vermiste vrouw.

Om het leven gebracht door 32 messteken...

Intussen is het drama ruim acht jaar geleden maar voor de betrokkenen voelt het als de dag van gisteren. De ouders Frits en Trudi de Jong en zus Yvette met haar partner Pascal zijn nog dagelijks bezig om dit trauma een plaats te geven. Ze spreken van een geamputeerd leven, beheerst door verdriet en machteloosheid. Nog elke dag, al lukt het de ene dag beter dan de andere...

Korte terugblik

Omdat het voorval al weer even geleden is, eerst een beknopte terugblik op wat zich afspeelde. Vader Frits de Jong: "Ik ben de laatste die de stem van Barbra nog via de telefoon gehoord heeft. Het was donderdagavond 12 september 2002.

Ze vertelde dat we ons, als ouders, geen zorgen hoefden te maken, maar dat ze van plan was om weer thuis te komen wonen, nadat ze zes jaar had samengewoond.

Ze zei: 'Pap, ik stop nu, ik ga nu eerst sporten. Je hoort het nog wel.' Na het sporten bij fitnesscentrum Impuls fietste Barbra die avond alleen naar huis. Een ritje van tien minuten, van de Parallelweg naar de Graanmolen, waar ze woonde...

Het vervolg

Moeder Trudi de Jong: "De volgende morgen in alle vroegte belde haar partner om te vragen of Barbra bij ons geslapen had, want ze was niet thuis geweest. Heel vreemd, maar ik voelde meteen dat er iets fout zat.

Dat er iets vreselijks was gebeurd.

Barbra deed nooit iets zonder het te zeggen..."

Dan begint een wanhopige zoektocht langs vrienden en bekenden.

Weten zij misschien iets? Zus Yvette de Jong: "Eerst is mijn vader op die vrijdagmorgen gaan posten bij het accountantskantoor waar Barbra werkte. Hij zag alle collega's langskomen, maar geen Barbra. Vervolgens zijn ze naar het ziekenhuis gegaan, maar ook daar kregen ze nul op het rekest. Er was nog één kans, Bert van E., huisvriend en boezemvriend van Barbra's partner."

Frits de Jong vervolgt: "Wij gingen naar hem op zoek en vonden hem op zijn autosloperij. Hij zei meteen, ongevraagd, dat hij niet wist waar Barbra was. Dat bevreedde ons.

Hij keek ook voortdurend naar de grond, terwijl hij praatte. We kregen een vreemd, onbestemd gevoel, maar lieten het op dat moment niet echt doordringen.

Knagende onzekerheid

Opnieuw ging de familie de Jong naar Barbra's huis aan de Graanmolen.

'Misschien was ze nu wel gewoon thuis,' hoopten ze tegen beter weten in. Barbra's zwarte omafiets stond er wel, maar aanknopingspunten werden in huis niet gevonden. Dan maar weer wat vrienden gebeld, maar helaas zonder resultaat.

Yvette: "Toen volgde die eerste vreselijke nacht. De moeilijkste nacht van mijn leven. Hoe kun je slapen als je zus verdwenen is?

Je haalt de gekste dingen in je hoofd en wilt alles doen, maar waar moet je in godsnaam gaan zoeken?"

Zaterdagmorgen: Barbra is 24 uur spoorloos. Er wordt aangifte van vermissing gedaan bij de politie. Frits en Yvette blijven hoop houden, maar moeder Trudi is heilig overtuigd:

"Ik voelde dat ze niet meer in leven was..."

Ik kende onze Barbra. Ze zou nooit van huis weglopen en zeker geen zelfmoord plegen.

Er moest haar iets vreselijks overkomen zijn."

Verschrikkelijke waarheid

Na een tergend langzame zondag van enorme vertwijfeling brak maandag 16 september aan. Net na de middag stond een rechercheur met een strak gezicht op de stoep.

In de Zuidwillemsvaart was een lugubere vondst gedaan: het lichaam van een jonge vrouw. Het bleek Barbra de Jong te zijn, doorboord met liefst 32 messteken.

Trudi: “Op dat moment stond de wereld compleet stil. Maar we wisten nog niet hoe ze overleden was. Gelukkig maar, anders waren we helemaal gek geworden.

Het klinkt raar, maar op het eerste moment voelden we opluchting, hoe onmenselijk hard de waarheid ook was. De opluchting verdween echter snel toen we de details hoorden.

Ze was op beestachtige wijze vermoord en als een stuk vuil in het kanaal gedumpt.”

Vader Frits en zus Yvette identificeerden Barbra aan de hand van sieraden die ze op de bewuste avond droeg.

Yvette: “Dat was onze keuze: ons werd afgeraden om Barbra nog te gaan zien.

De kans dat we dat gruwelijke beeld nooit meer van ons netvlies zouden krijgen was groot. We wilden Barbra herinneren zoals ze was. Vrolijk, spontaan, af en toe koppig, maar altijd het zonnetje in huis...”

Saillant detail: alsof hij het voorvoelde is Frits, in de dagen vóór de verschrikkelijke waarheid nog meerdere keren gaan fietsen langs de Zuidwillemsvaart om zijn dochter te vinden....

Geweldig researchewerk

De recherche leverde een topprestatie.

Men liet geen middel onbenut om de dader te traceren. Met hypermoderne opsporingsmiddelen en ingenieuze reconstructies van sms- en gsm-verkeer kwam een hoop aan het licht. Het mobieltje van Barbra, dat door duikers boven water was gehaald, bleek zeer bruikbare informatie te bevatten.

Toen werd bij toeval de Mercedes van Bert van E. bij een controle ontdekt en werd op het stuur belastend DNA-materiaal aangetroffen.

Het vervolg is bekend. Twee maanden na de nachtmerrie werd de verdachte van zijn bed gelicht. Tot op vandaag heeft hij zich kunnen beroepen op zijn zwijgrecht.

Niet te verteren

De familie de Jong is zeer te spreken over de recherche. Tot zeven maanden na de ‘inktzwarte dag’ kwam men wekelijks verslag

uitbrengen van het moeizaam verlopende onderzoek. Ook voor de rechtszaken werden ze door de recherche opgehaald, voorbereid en begeleid. Yvette: “We hebben alle rechtszaken meegemaakt, maar het is uiterst frustrerend dat iemand zich zo lang kan beroepen op zwijgrecht. Als Bert maar één keer had gezegd: ‘Bij mij sloegen de stoppen door, ik heb het gedaan en heb er spijt van...’ was het iets beter te verteren geweest.

Maar een door de wol geverfde advocaat als mr. Anker, die de tegenpartij bijstond, weet natuurlijk wel hoe het juridische spelletje werkt. Hij wilde na afloop van de zitting de hand komen schudden, maar die hebben we geweigerd. Ik zei: ‘Meneer Anker, u speelt advocaat van de duivel!’ Toen zette hij zijn meest droevige en meelevende gezicht op en zei: ‘Mevrouw, ik doe alleen mijn werk...!’

In juni 2005 veroordeelde het gerechtshof in Den Bosch de toen 33-jarige Bert van E. in hoger beroep tot 12 jaar gevangenisstraf.

Ik wilde hem aankijken

Trudi: “Ik heb veel brieven naar de gevangenis gestuurd. Ook op Barbra’s geboorte- en overlijdensdag. Ik wilde hem graag eens in zijn gezicht aankijken en vragen: ‘Waarom heb je ons dit aangedaan?’”

Maar via de reclassering hoorde ik dat hij dat niet wilde. Ik kreeg wel gelegenheid om schriftelijk vragen te stellen en daar heeft hij op geantwoord. Hij benadrukte daarin dat hij het echt niet gedaan had en dat hij mij graag wilde ontmoeten als hij straks vrij was. Ik schreef dat ik dat per sé niet wilde.

Dat zou alleen maar eigenbelang zijn. Want als hij dan straks vrij door Weert zou lopen, en mij tegen zou komen, zou hij mij rustig aan kunnen kijken. Hij had me dan immers al een keer ontmoet...! Achteraf lopen de rillingen over je lijf als je bedenkt dat we met zijn allen rond de kist van Barbra zaten en dat hij er gewoon bij was... Hoe bizar kan het zijn?”

Onschuldig en levenslang

Frits: “Ik geloof nu dat de mens beschikt over een natuurlijk pantser, een soort afweersysteem. Dat je dieptreurige gebeurtenissen als dit maar fasegewijs tot je hersens laat doordringen. Je kunt dat niet in een keer bevatten. Heel langzaam gaat het tot je doordringen dat je kind echt dood is en dat je haar nooit meer zult zien. Nooit meer!

Een begrip waarvan de draagwijdte heel langzaam duidelijk wordt. We weten nu dat wij in een proces zitten waar levenslang voor staat. Ook al hebben wij geen schuld!”

Samen sterk

Frits de Jong is secretaris van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind en verzet veel werk voor deze belangengroep. Het helpt hem en zijn lotgenoten bij de verwerking van het vreselijke leed dat hen is overkomen.

Frits: “De vereniging doet fantastisch werk. Om de zes weken is er wel een activiteit waar we elkaar treffen. Zoals nu met Kerst, waarbij we ook samen de Kerstmaaltijd gebruiken.

Je hoeft die andere mensen niets uit te leggen of te vragen. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje. We proberen op alle manieren om aandacht te vragen voor de ‘achterblijvers met levenslang.’ Zo lopen we gezamenlijk met een mega-spandoek ergens door een stad, met daarop afgedrukt alle namen van voornamelijk jonge mensen, die door geweld om het leven zijn gebracht. Dat grijpt mensen zichtbaar aan.

En we worden serieus genomen. Zo hebben we bij onze bijeenkomsten al bezoek gehad van ex-minister Hirsch-Ballin, Pieter van Vollenhoven en Balkenende (zelfs 2x).

Onlangs was er in Doetinchem een herdenking van geweldsslachtoffers en daar hebben wij met Koningin Beatrix gesproken. Ze was zichtbaar aangedaan en bij haar afscheid vroeg ze heel gemeend: ‘Willen jullie mij misschien nog iets vragen?’

Toen heb ik namens onze vereniging verwoord dat de positie van nabestaanden veel moest verbeteren. Vaak worden daders met alle

egards behandeld, terwijl de slachtoffers en achterblijvers het maar uit moeten zoeken.

En ik heb haar echt op het hart gedrukt dat zeker geweldplegers en moordenaars hun hele straftijd dienen uit te zitten. Ik vertelde haar ons verhaal als voorbeeld. Dat hij twaalf jaar kreeg en tot onze grote ontsteltenis na 6½ jaar al weer met proefverlof kwam. En nu, na 8 jaar, weer volledig vrij rondloopt. Dat is voor ons nabestaanden niet te verkroppen...dat is een dubbele straf...!”

Wat brengt 2011

Ook in 2011 zullen Frits, Trudi en Yvette op elkaar steunen, maar ze slaan er zich op een bewonderenswaardige manier doorheen.

Ze kunnen er gelukkig heel open over praten, ook al raken ze door emoties overmand.

2011: een jaar waarin ze proberen opnieuw een stukje van die enorme berg verdriet af te laten brokkelen:...maar slijten zal het nooit....!

Als schrijver word je helemaal stil van hun verhaal. Bij het naar buiten gaan duwt Frits mij nog een briefje in de hand. De tekst, die de diepste zielenroerselen blootgeeft van een dapper man, wil ik u niet onthouden...

“Op een dag stond de recherche voor de deur. Vanaf dat moment zijn we nooit meer dezelfde mensen geweest als voor die dag. We hebben ons kind verloren en er een moordenaar bij gekregen. De aardbeving die binnen in ons woedde is niet te beschrijven. De recherche maakte de eerste grote scheuren in ons leven mee, maar in de jaren erna merkten wij dat, na de grote scheuren, op allerlei plekken haarscheurtjes ontstonden. Dat de moord op ons kind ons leven tot in de haarvaten van ons bestaan bepaalt...”

Opmerkelijke quotes uit het gesprek

Yvette: ‘Ons leven heeft weer een gekleurd randje. We hebben het leven weer lief, maar vreugde en verdriet liggen heel dicht bij elkaar...’

Frits: ‘Al het verdriet dat je voordien kende valt in het niet bij dit verschrikkelijke nieuws. Je dochter vermoord...!!!’

Trudi: ‘We bedanken graag alle mensen die ons tot steun zijn geweest. Zoals Roger ’t Hoen, die op een fantastische manier de uitvaart leidde...’

Yvette: 'Ik vond het heel vreemd toen ik als zusje de leeftijd van Barbra (29) voorbij ging..'

Frits: 'Als je een eind gaat fietsen moet je altijd langs de Zuidwillemsvaart. Dat is en blijft heel moeilijk...!'

Trudi: 'Gelukkig blijft er genoeg over om voor te leven. Zoals Yvette en haar man Pascal. En onze fantastische kleinkinderen Milan en Dion...'

Frits: 'Ik heb de koningin ook verteld dat veel lotgenoten er financieel slecht zijn uitgerold. Mensen die door ondraaglijk leed niet meer konden werken, daar wil onze maatschappij niet meer voor zorgen. Dan ben je dubbel gestraft. Wie vraagt nou om die rampspoed...?'

Uitgave december 2010 van WTV Magazine.

NIEUWSFLITSEN

Iets minder moorden in 2010

Het aantal moorden in Nederland is het afgelopen jaar licht gedaald ten opzichte van 2009. Het aantal komt uit op circa 170, blijkt uit het jaarlijkse onderzoek van Elsevier.

Vorig jaar waren het nog 178 moorden.

De dalende trend van voorgaande jaren lijkt volgens het weekblad definitief gestopt, maar het cijfer stijgt ook niet. Opvallend was het grote aantal moorden waarbij de dader na afloop zelfmoord pleegt. Bij 18 zaken vielen in totaal 22 slachtoffers. Bij dit soort doding-zelfdodingszaken, waaronder ook zogeheten familiedrama's vielen de afgelopen jaren gemiddeld 9 slachtoffers per jaar.

Minder rechtbanken en gerechtshoven

-19 december 2010- Minister Opstelten van Veiligheid en Justitie heeft zijn plannen bekendgemaakt voor een andere indeling van rechtbanken en gerechtshoven.

Van de negentien rechtbanken blijven er tien over en de hoven van Arnhem en Leeuwarden worden samengevoegd. Elke rechtbank en elk gerechtshof krijgt verscheidene zittingsplaatsen. Volgens Opstelten krijgen rechtbanken in het nieuwe systeem de

mogelijkheid om meer deskundigheid op te bouwen op specialistische terreinen.

Tbs-er slaat na zestien jaar weer toe

-januari 2011- Een 42-jarige man is na zestien jaar tbs binnen twee weken weer in de fout gegaan. Hij pleegde eind september een overval op een supermarkt in Groningen.

De van oorsprong Hongaarse man werd halverwege de jaren negentig voor een gewapende overval veroordeeld tot een tbs met dwangverpleging. Hij zat zestien jaar lang in diverse klinieken en kreeg steeds meer vrijheden. Volgens de man kon hij zijn vrijheid toch niet aan en pleegde hij een overval om weer de tbs in te kunnen.

Vaak geen contact met Slachtofferhulp

-18 januari 2011-

Duizenden slachtoffers van een misdrijf lopen onnodig psychische, juridische en andere vormen van hulp mis omdat het computersysteem van de politie niet goed functioneert. Daardoor worden deze slachtoffers niet doorverwezen naar Slachtofferhulp Nederland. Een woordvoester van SN heeft een bericht hierover in het AD bevestigd. Als het goed is, horen slachtoffers van bijvoorbeeld een straatroof, inbraak of geweld bij aangifte op het politiebureau altijd de vraag te krijgen of hun gegevens naar Slachtofferhulp mogen worden gestuurd. Vaak vergeet een agent dat te vragen. In het nieuwe computersysteem van de politie, BVH, staat die hulpvraag standaard op 'neen'. Daardoor lopen duizenden slachtoffers hulp mis omdat hun gegevens niet bij Slachtofferhulp Nederland terechtkomen. De organisatie wil dan ook dat het BHV-computersysteem weer snel waterdicht is.

Verjaring zware misdrijven

-25 januari 2011- Minister van Veiligheid en Justitie Ivo Opstelten, heeft een wetsvoorstel ingediend opdat zware misdrijven zoals verkrachting, doodslag en mensensmokkel niet meer kunnen verjaren. Ook de verjaring voor ernstige zedenmisdrijven met kinderen verdwijnt. Op dit moment verjaren alleen misdrijven waar levenslang cel voor kan worden gegeven niet. Bij misdrijven waar een gevangenisstraf op staat van acht jaar of meer, wordt de verjaringstermijn verlengd van twaalf naar twintig jaar. Het gaat dan om zaken als zware mishandeling en diefstal met geweld.

ALLES DRAAIT OM DE DADERS

Nellie Klaver wil meer aandacht voor lot van nabestaanden.

DONKERBROEK – Het was een angstaanjagend déjà vu gevoel: politiemensen aan de deur van de woonboerderij aan de Moskoured met een boodschap.

Ruim drie jaar geleden kwam de noodlottige tijding dat dochter Tessa dood was aangetroffen in haar Groningse flatje.

Dit keer meldden de agenten dat de jongeman die de dood van Tessa op zijn geweten heeft, mogelijk binnenkort met weekendverlof in Oosterwolde komt.

‘Of wij daar problemen mee hadden...’, verwoordt Nellie Klaver, de moeder van Tessa, de retorische vraag die de agenten stelden.

Nellie Klaver wil meer aandacht voor het lot dat de nabestaanden van slachtoffers treft. Voor de daders wordt bijna alles geregeld; voor de familie van de slachtoffers moet nog veel worden verbeterd.

Gedreven wil Nellie daar haar steentje aan bijdragen. Ze is lid van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind. Maar ook de in haar ogen te slappe berechting van de moordenaar van haar dochter houdt haar altijd bezig.

Ze ziet zichzelf niet als een soort Don Quichot op kruistocht, maar hoopt via gesprekken en briefwisselingen met de rechtbankpresident, de advocaat, de minister van justitie, de gevangenisdirecteur en de burgemeester dat zoveel mogelijk recht wordt gedaan.

Op 24 april 2007 werd de 19-jarige Tessa door haar ex-vriend uit Oosterwolde gewurgd.

De rechtbank veroordeelde hem tot 10 jaar gevangenisstraf. Later ging daar in hoger beroep twee jaar af. De gedachte dat hij nu goed drie jaar later reeds op proefverlof mag en dat ze hem in Oosterwolde tegen het lijf zouden kunnen lopen, heeft de familie Klaver geschokt. De nog verse wonden worden weer opengereten. Inmiddels heeft de rechtbank een stokje voor het proefverlof gestoken.

‘Het zou teveel commotie in de plaatselijke gemeenschap geven’, weet vader Aad Klaver over de motivatie van de rechtbank.

‘Je blijft op zo’n manier geconfronteerd met de dader. En de acht jaar zijn nog lang niet verstreken’, aldus Klaver.

Echtgenote Nellie heeft het er sinds de veroordeling van de dader niet bij laten zitten. Zij vindt dat er voor de slachtoffers van ernstige misdrijven te weinig wordt gedaan. Aan de hand van haar eigen ervaringen wil ze dat aan de kaak stellen. Dat het gerechtshof in Leeuwarden de door de rechtbank in Groningen opgelegde straf met twee jaar inkortte, vindt ze nog steeds onbegrijpelijk. ‘En wij als slachtoffers kunnen de rechtbank niet wraken zoals Wilders dat doet.’

Om haar woede en frustratie over de gang van zaken duidelijk te maken, vroeg Nellie Klaver een gesprek aan met de president van de rechtbank in Leeuwarden. Haar verzoek werd via bemiddeling van Slachtofferhulp gehonoreerd. Ze las de president haar aangrijpende kant van het tragische verhaal voor. Ook schreef ze een lange brief met vragen aan advocaat Tjalling van der Goot, die de dader verdedigde. Namens het advocatenkantoor Anker en Anker kreeg ze een uitgebreid antwoord van Wim Anker.

Zowel de rechtbankpresident als de advocaten toonden begrip, maar verdedigden hun eigen handelswijze op grond van de bestaande wetgeving. Er valt juridisch niets meer te halen voor de nabestaanden van Tessa Klaver.

Toch legt Nellie Klaver het hoofd niet in de schoot. Ze vindt het bittere noodzaak om aandacht te vragen voor de onverkwikkelijke dingen waar de slachtoffers in de praktijk tegenaan lopen. Zo moest zij recentelijk samen met haar inmiddels 18-jarige dochter Rosanne aan het Schadefonds Geweldmisdrijven duidelijk maken waarom een schadevergoeding voor hen op zijn plaats is. ‘We moesten notabene naar Rijswijk. De

plaats waar Tessa bij het NFI is opengesneden. Daar had niemand aan gedacht. Ik heb Rosanne niet meegenomen. Dat zou bijna kindermishandeling zijn.'

Nellie Klaver heeft de stellige indruk dat veel slachtoffers de reis naar Rijswijk maar laten zitten. 'We hebben het over een eenmalige vergoeding van 4000 euro. Waar praten we over. Een tbs-er kost 150.000 euro per jaar.'

Nellie Klaver vindt dat er veel te weinig voor de slachtoffers wordt gedaan.

'Alles draait om de daders.' De straf die aan de moordenaar van haar dochter destijds werd opgelegd vindt ze al veel tekort, maar dat hij dan nu alweer aan proefverlof in de weekenden kan denken vindt ze onverteerbaar.

Ook het feit dat hij in het nabij gelegen Veenhuizen zijn straf uitzit, beschouwt de moeder van Tessa als opgepast. Gevangenispersoneel uit de omgeving dat Tessa kende, wordt volgens haar met de dader geconfronteerd. Ze sprak ook met de gevangenisdirecteur.

Onlangs liepen Aad en Nelly Klaver mee aan de tocht die de Stichting Dag Herdenken Geweldsslachtoffers in Doetinchem organiseerde. Nabestaanden droegen een lang lint waarop namen van geweldsslachtoffers stonden. Bij die gelegenheid sprak Nelly met minister Hirsch Ballin van justitie.

Binnenkort gaat ze naar Den Haag om voor de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind haar zegje te doen.

'We willen het voor nabestaanden beter maken', klinkt het strijdbaar.

De Nieuwe Ooststellingwerper 10/11 2010

NIEUWSFLITSEN

TBS-ers een jaar lang controleren

-2 februari 2011-

Alle tbs-ers die na hun behandeling terugkeren in de maatschappij, worden voortaan minimaal een jaar lang in de gaten gehouden.

De reclassering en de forensisch psychiatrische kliniek kunnen zo kijken of de betrokkene zich aan de voorwaarden houdt die zijn opgelegd bij de terugkeer in de maatschappij.

Staatssecretaris Fred Teeven (Justitie) wil daartoe de Beginselenwet wijzigen.

In zijn voorstel kan het niet meer voorkomen dat mensen na hun tbs-behandeling zonder voorwaarden vrijkomen. Voorwaarden kunnen een contactverbod met slachtoffers, medicijngebruik of een nadere behandeling zijn. Op dit moment komen tbs-ers soms nog onvoorwaardelijk vrij. Dat kan gebeuren als de rechter tegen het advies van het Openbaar Ministerie of de kliniek in, de tbs-er toch in vrijheid stelt.

Zelfdoding gevangenis Breda

-5 februari 2011-

Twee inspectiediensten gaan het hoge aantal zelfmoorden in gevangenis De Boschpoort in Breda onderzoeken. Daar pleegden vorig jaar vier gedetineerden zelfmoord. In totaal waren er achttien zelfmoorden in de 29 Nederlandse gevangenissen. Na een zelfmoord volgt er intern onderzoek naar de omstandigheden.

In Breda doen de Inspectie voor de Gezondheidszorg en de Inspectie voor de Sanctietoepassing aanvullend onderzoek.

Teeven wil TBS afdwingen

-17 februari 2011-

Tot nu toe mogen criminelen een psychiatrisch onderzoek altijd weigeren. Zo kan niet bij iedere crimineel beoordeeld worden of hij een ernstige gedragsstoornis heeft.

Staatssecretaris Fred Teeven (Veiligheid en Justitie) wil de regels nu aanpassen en zorgen dat verdachten van zware misdrijven altijd in een tbs-kliniek belanden.

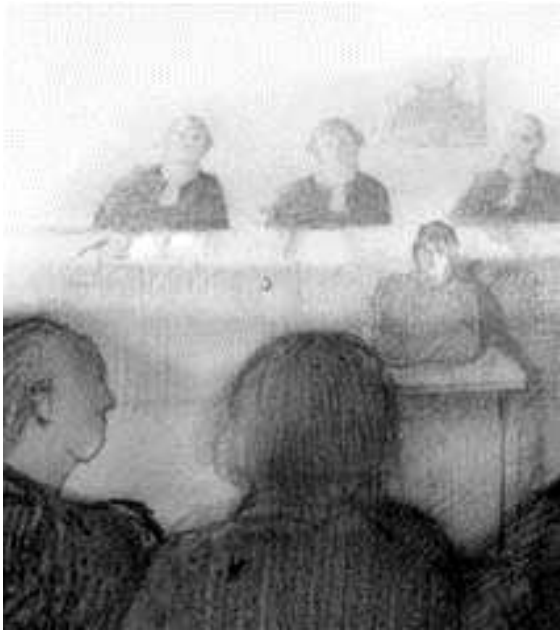
Jaarlijks weigeren ongeveer zeventig verdachten de medewerking aan zo'n onderzoek. Volgens Teeven is dat een vluchtroute om uit een kliniek te blijven.

De behandeling van een crimineel kan in een tbs-kliniek eindeloos verlengd worden en dat schrikt velen af. Teeven wil het ook wettelijk mogelijk maken dat psychiatrische gegevens uit het verleden gebruikt kunnen worden voor het onderzoek. Die gegevens mogen nu nog niet zomaar vrijgegeven worden.

De Kamer drong er eerder ook al op aan om de duur van het psychiatrisch onderzoek te verlengen zodat het moeilijker wordt voor misdadigers om te zwijgen

OVER HET SPREEKRECHT

Het spreekrecht in Nederland: Een bijdrage aan het emotioneel herstel van slachtoffers?

Onder die titel verscheen een evaluerend onderzoek van Intervict.

Intervict is een vrij nieuw instituut aan de universiteit Tilburg en tegelijk ook de uitgever van een boekwerkje onder deze titel.

Het is een gedegen onderzoek voor zover daar sprake van kan zijn omdat het spreekrecht zelf nog erg jong is. De onderzoekers richten zich vooral op de effecten van het spreekrecht.

Het is geen tevredenheidsonderzoek.

De slachtoffers zijn namelijk heel tevreden.

Over de effecten van het spreekrecht oordelen de rapporteurs zeer genuanceerd.

Het spreekrecht – ook de schriftelijke verklaringen van slachtoffers worden meegerekend - wordt in dit rapport beoordeeld op zijn effecten. Eén van de conclusies is in ieder geval dat het spreekrecht een belangrijke stap voorwaarts is in de beleving van de slachtoffers en het verwerken van hun emoties. Het recht draagt bij aan het emotioneel herstel.

Te weinig slachtoffers maken gebruik van hun spreekrecht. Dat komt o.a. omdat veel slachtoffers moeite hebben met de grenzen die aan het spreekrecht worden gesteld.

De psychologische impact van het misdrijf blijkt een belangrijke drijfveer voor deelname.

Wie wel gebruik maakt van zijn spreekrecht, is in het algemeen tevreden over de manier waarop justitie daarmee en met hen omgaat en

beschouwt het spreekrecht als een belangrijk instrument om (traumatische) gebeurtenissen in hun leven te overwinnen. Slachtoffers voelen zichzelf erkend als partij in het strafproces, een gevoel waarover ik na de doodslag op mijn zoon altijd veel heb geschreven omdat toen, nu ruim 15 jaar geleden, er nog geen enkel respect was voor de (indirecte) slachtoffers. Ons werd te verstaan gegeven dat we geen partij waren. We konden, als we ons gemak hielden, de rechtszaak volgen op de publieke tribune, als daar tenminste nog plaats was tussen de familieleden van de verdachte.....

Een belangrijke stap vooruit, dat spreekrecht, is de erkenning van het leed de slachtoffers aangedaan. Nu zouden we nog een echte plaats moeten veroveren als partij in de justitiële procedures. Zeg niet dat dat niet mogelijk is. Er zijn vele buitenlandse waar slachtoffers volwaardig partij zijn.

Aan het nieuwe bestuur van de VOVK de schone taak om dat in de externe overlegsituaties aan te kaarten.

We mogen tot nu toe alleen spreken over de gevolgen van het misdrijf voor ons, ons gezin en onze omgeving. We mogen de verdachte niet benaderen als een dader noch als een potentiële dader. Vloeken, tieren en schelden, hoe begrijpelijk ook, mag niet. Staatssecretaris Teeven stelt de kamer voor te onderzoeken of daar niet wat rek in kan komen. Uiteraard geen rek in schelden, maar wel wat rek zodat een aangeklaagde die toch veel weg heeft van een dader ook door ons iets harder geconfronteerd mag worden met onze emoties.

De staatssecretaris ziet overigens zelf weinig mogelijkheden daartoe en ik ben het met hem eens. Voor je het weet wordt de rechter een ordebewaker en dat komt de rechtsgang niet ten goede. Wel moeten de rechters een beetje eenduidig handelen. De ene staat veel meer toe dan de ander.

Wie het rapport in zijn geheel wil lezen, kan het bestellen bij:

Intervict, Universiteit van Tilburg,
postbus 90153, telefoon 013-4663526,
e-mail: intervict@uvt.nl

Rapportnummer: ISBN978-90-78886-85-3

Frank van Dijk

NIEUWSBRIEF SLACHTOFFERBELEID

nummer 47 december 2010

Benoeming directeur SHN

Met het vertrek van Jaap Smit als algemeen directeur bij de stichting Slachtofferhulp Nederland is er door de Raad van Toezicht gezocht naar een geschikte opvolger.

Het voorstel van de Raad van Toezicht om Harry Crielaars te benoemen als algemeen directeur Slachtofferhulp Nederland is door de Minister van Justitie goedgekeurd. Harry zal officieel op 1 december 2010 beginnen.

Nieuwe Schaderegeling

Op 26 april is door het project Slachtofferzorg van de politie en het slachtofferloket Utrecht een landelijk bijeenkomst georganiseerd met als thema de nieuwe schaderegeling.

Naast vele schadebemiddelaars van politie (de doelgroep) waren ook enkele OM-ers aanwezig. De nieuwe schaderegeling is uitvoerig aan de orde gekomen en besproken, waarbij goede tips en aanbevelingen uit de zaal kwamen. Alle plussen en minnen zijn goed naar voren gekomen: voor de één betekent de nieuwe regeling een vooruitgang en de ander moet een stapje terug doen. In sommige korpsen gaat men vrij ver met het tot stand brengen van een schaderegeling, inclusief betalingstermijnen, en in andere doet men dat in mindere mate.

De schaderegeling heeft als doel de geleden materiële schade financieel af te handelen ongeacht de zaak voor vervolging in aanmerking komt.

Algemeen uitgangspunt is dat de schade, in het belang van het slachtoffer, zo vroeg mogelijk in het strafproces wordt geregeld.

De politie vraagt tijdens het onderzoek of het slachtoffer schade heeft geleden. De politie kan eenvoudige zaken met weinig schade binnen de daarvoor gestelde criteria zelf afhandelen. De vaststelling van de schade

gebeurt op een gestandaardiseerde, transparante en uniforme wijze.

Minder eenvoudige zaken zullen door de politie onderbouwd in het proces-verbaal met het dossier worden overgedragen aan het Openbaar Ministerie (OM). Wanneer de schaderegeling niet tot stand komt kan het slachtoffer zich voegen als benadeelde partij middels een schadeopgaveformulier.

Slachtofferhulp Nederland (SHN) kan hierbij ondersteuning bieden.

Er zijn tussen het OM en de politie duidelijke afspraken gemaakt over de onderlinge verantwoordelijkheden per fase. Er wordt door de politie gewerkt met de slachtoffermodule van de basisvoorziening handhaving (BVH). Dit ICT-component is tijdens de landelijke bijeenkomst uitvoerig besproken omdat er op enkele punten van het systeem aanpassingen gewenst waren. Vanuit een aparte werksessie met materiedeskundigen is men gekomen tot een aantal wijzigingsvoorstellen.

Met deze wijzigingen is de slachtoffermodule een prima tool ter ondersteuning van de schaderegelaars en hoeft er niet meer met 'schaduwsteempjes' gewerkt te worden.

Het geïntegreerd proces systeem van het OM (GPS) zal dit systeem moeten gaan ondersteunen.

Ondertussen is de regeling definitief geworden en zijn de wijzigingsvoorstellen voor BVH ver in de besluitvorming. Realisatie zal niet per 1 januari een feit zijn, maar in de loop van 2011 zullen de wijzigingen in een release of hotfix opgenomen worden.

Meer informatie op www.slachtofferloket.nl

Interview met drs. Nina Huygen.

Nina Huygen is op 16 augustus 2010 aan de slag gegaan als directeur bij het Schadefonds Geweldsmisdrijven (SGM). Hoogste tijd dus om eens wat nader kennis te maken. Haar motto: "Uitgaan van de kracht van mensen".

Nina was, na haar studie volkenrecht en politicologie in Amsterdam, vanaf 1997 werkzaam voor de IND. Binnen de IND werkte zij als beslisambtenaar, beleidsmedewerker, projectmanager, hoofd staf en vervolgens als manager van de afdeling asielaanvragen alleenstaande minderjarigen. Het was ook in deze periode dat Nina bij de verkiezing van “Jonge Ambtenaar van het Jaar” de Intermediair publieksprijs heeft gewonnen.

Na elf jaar met veel voldoening werkzaam te zijn bij de IND kreeg Nina, enigszins onverwacht, de mogelijkheid te gaan werken als politiek assistent bij de toenmalige staatssecretaris van Justitie Nebahat Albayrak. Deze geweldige kans deed zich voor toen Nina nog druk bezig was met een stevige studie en zich tijdens een stage in Amerika inzette als vrijwilliger voor de Obama- campagne. Evengoed besloot Nina na afsluiting van de campagne de uitdaging aan te gaan.

Wat volgde was een dynamische periode waarbij zij goed bekend raakte met het politieke krachtenveld en een brede blik ontwikkelde op Justitie.

Wat was je motivatie te gaan werken voor het SGM?

Na de val van het kabinet- Balkenende IV besloot Nina niet zelf in de politiek verder te gaan. Haar voorkeur ging wel uit naar een maatschappelijk relevante functie met zo mogelijk de eindverantwoording.

In gesprek met DP&O werd Nina gewezen op de vacature van directeur bij het Schadefonds Geweldsmisdrijven (SGM). Het SGM was haar tot dan toe onbekend. Zij verdiepte zich in de organisatie en het werkveld, voerde een aantal oriënterende gesprekken en besloot te solliciteren.

Wat is het SGM, waar staat het voor en welke rol heeft Nina?

Vergoedingen aan slachtoffers van geweldsmisdrijven zowel voor materiële als van immateriële schade De belangrijkste voorwaarden om in aanmerking te komen zijn dat er sprake is van een geweldsmisdrijf dat opzettelijk - en in Nederland - is gepleegd, dat het slachtoffer hierbij ernstige lichamelijke en /of geestelijk letsel heeft opgelopen en niet zelf medeschuldig is. Dit jaar gaat het SGM richting de 10.000 aanvragen waarbij men streeft naar een afhandeling binnen 16 weken.

Het schadefonds heeft deskundige medewerkers in dienst die de aanvraag in behandeling nemen.

De praktijk leert dat de uitkering niet alleen een financiële ondersteuning biedt maar dat het ook als erkenning van het slachtofferschap wordt ervaren.

Nina: “De meerwaarde van het SGM zit hem de benadering: wij zijn er voor het slachtoffer. Wij beoordelen het verhaal van elke persoon op zijn merites. Onze aanvragers voelen zich - vaak voor het eerst - echt gehoord. De erkenning van het slachtofferschap blijkt een belangrijke stap voor slachtoffers in het verwerken van hun leed, en in herstel van vertrouwen in het recht en de rechtsstaat.

Zo kunnen zij weer terugkomen in hun kracht. Ik vind het heel mooi en belangrijk om daar een bijdrage aan te kunnen leveren.”

Nina kwam in een organisatie terecht met ongeveer 65 medewerkers met wie ze, allen in een persoonlijk gesprek, uitgebreid kennis maakte: de juristen en de administratieve medewerkers, de collegae van de financiële en technische dienst, de afdelingshoofden, de secretaresse en de telefoniste. Zo deed zij een veelheid aan ideeën op, en raakte onder de indruk van de kennis en het enthousiasme van haar medewerkers. Deze integrale benadering is een goed fundament voor de toekomst. Hieruit blijkt ook de rol van Nina als echte people manager die met deze werkwijze veel draagvlak creëert door echt gebruik te willen maken van de aanwezige deskundigheid en competenties van de medewerkers.

“Ja, ook in mijn eigen organisatie ga ik uit van de kracht van mensen.”

Professionalisering, bewustwording van de eigen rol en een duidelijke positionering binnen de keten zijn de sleutelwoorden naar de toekomst.

• *Welke uitdagingen zie je voor de toekomst?*

Ondanks het feit dat SGM in zijn bijna 35 jarig bestaan veel heeft bereikt en betekend voor slachtoffers, komen twee belangrijke verbeterpunten naar voren. Allereerst blijkt uit onderzoek van bureau Van Montfoort dat veel slachtoffers onbekend zijn met het Schadefonds en om die reden geen aanvraag indienen. Ten tweede blijkt dat er veel onbekendheid is over het Schadefonds in de keten - de organisaties die slachtoffers (kunnen) doorverwijzen en organisaties waar het SGM informatie bij opvraagt voor het

afhandelen van de aanvragen. Sommige medewerkers van die organisaties weten niet dat het SGM een wettelijke bevoegdheid heeft om informatie in te winnen.

Anderen zijn weer onbekend met de voorwaarden waarbij een aanvrager in aanmerking komt voor een tegemoetkoming.

“Daar ligt voor ons een uitdaging om aan te werken,” aldus Nina. “In de keten moet helder zijn wat het SGM is en waar het voor staat.”

Zij gaat daarom investeren in het afsluiten van convenanten met ketenpartners om de informatieuitwisseling en de bekendheid te verbeteren.

“Daar zijn de slachtoffers, onze aanvragers, mee gebaat. Het mag eigenlijk niet voorkomen dat slachtoffers van een geweldsmisdrijf uit onwetendheid het SGM niet weten te vinden.”

De keuze wel of geen gebruik te maken van deze mogelijkheid blijft natuurlijk altijd bij het slachtoffer zelf. “Wij moeten niet gaan denken voor het slachtoffer. Ook hierbij geldt: *uitgaan van de kracht van mensen.*”

• *Wat wil je tot slot meegeven?*

Het SGM heeft een duidelijke doelstelling voor de toekomst. Zichtbaar zijn voor de doelgroep en bekendheid bij de ketenpartners.

“Ik hanteer daarbij het motto: *uitgaan van de kracht van mensen.* De mensen in mijn organisatie, de mensen die in de keten werken, en de slachtoffers zelf. Want allen samen zijn wij er voor het slachtoffer.”

Meer informatie op www.schadefonds.nl

Spreekrecht.

Sinds 1 januari 2005 bestaat in Nederland het wettelijk spreekrecht voor slachtoffers en nabestaanden. Het spreekrecht geeft het slachtoffer of diens nabestaande het recht op de openbare terechtzitting te kennen te geven welke gevolgen het ten laste gelegde feit bij hem of haar teweeg heeft gebracht.

Het spreekrecht kan uitgeoefend worden bij misdrijven met een strafdreiging van ten minste acht jaar en bij delicten die speciaal in art. 302 lid 2 WvSv worden genoemd.

Voor slachtoffers die geen gebruik willen maken van het mondelinge spreekrecht, biedt de in mei 2004 ingevoerde schriftelijke slachtofferverklaring (ssv) een alternatief.

De ssv wordt in het strafdossier gevoegd, waarna de officier van justitie of de rechter de ssv geheel of gedeeltelijk kan voorlezen, of alleen meldt dat het slachtoffer een verklaring heeft opgesteld.

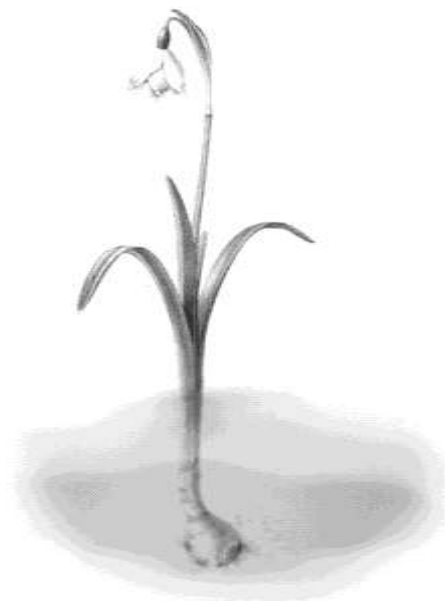
Onlangs is een onderzoek naar het spreekrecht gepubliceerd. Voor slachtoffers is communicatie met de dader en met de rechterlijke autoriteiten de belangrijkste reden om gebruik te maken van het spreekrecht.

De wet voor slachtoffers en nabestaanden draagt bij aan het (begin van) herstel van emotionele schade door middel van erkenning. Het spreekrecht is redelijk strikt afgebakend. Het slachtoffer of één nabestaande mag enkel over de gevolgen van het delict spreken.

De staatssecretaris is voornemens het spreekrecht uit te breiden. De beperking tot het spreken van één nabestaande wordt opgeheven. En indien slachtoffers niet zelf in staat zijn te spreken, mag een slachtoffer zich laten vertegenwoordigen.

Uit onderzoek blijkt dat slachtoffers die al gebruik maakten van het spreekrecht tevreden zijn over de mogelijkheid en zouden het spreken ter zitting of het opstellen van een ssv doorgaans ook aan andere slachtoffers aanraden. Uitoefening van het spreekrecht levert hen erkenning op en het gevoel serieus te zijn genomen.

Meer informatie op www.slachtofferloket.nl

AGENDA VOVK

5 maart 2011	Bijeenkomst Leusden en Ledenvergadering
16 april 2011	Bijeenkomst Leusden
15 mei 2011	uiterste inleverdatum kopij Cocon
28 mei 2011	Bijeenkomst Leusden
15 juni 2011	nieuwe Cocon
18 juni 2011	Familiedag
15 augustus 2011	uiterste inleverdatum Cocon
3 september 2011	Bijeenkomst Leusden
15 september 2011	nieuwe Cocon
24 september 2011	Jaarlijkse Dag Herdenken Geweldsslachtoffers
29 oktober 2011	Bijeenkomst Leusden
15 november 2011	uiterste inleverdatum kopij Cocon
15 december 2011	nieuwe Cocon
17 december 2011	Decemberbijeenkomst

INHOUD

Van de redactie.....	3
Beste lotgenoten..... Sophia Kammeijer.....	4
Van het bestuur..... Jan van Kleeff.....	6
Herziening Statuten.....	6
Concept Huishoudelijk Reglement.....	7
Verslag VOVK 2010..... Jan van Kleeff.....	9
Annie Beerkens.....	11
Ron Sluijs.....	12
Voor Maaike..... Paul Kuiper.....	12
Het verhaal van Reinier..... Rien Verbiest.....	13
Ieder zijn mening..... Paul Kuiper/Wil Vreeburg.....	15
Kerstbijeenkomst..... Els IJspelder.....	16
Genoegdoening..... Wil Vreeburg.....	17
Vroeger..... Paul Kuiper.....	18
De plek van Maaike..... Paul Kuiper.....	18
Bedankt Jan en Toos!..... Wil Vreeburg.....	19
Wij herdenken.....	20
Het verhaal van Barbra de Jong.....	25
Nieuwsflitsen.....	28
Alles draait om de daders.....	29
Nieuwsflitsen.....	30
Over het spreekrecht..... Frank van Dijk.....	31
Nieuwsbrief Slachtofferbeleid.....	32

